

I.A.L. Tudor Vladimirescu tergiversează repararea imobilului din Calea Văcărești 135 de aproape un an, deși lucrarea a fost cuprinsă în planul de reparații pe 1961.

FUNCȚIONARUL DE LA I. A. L.: Văd că lucrarea nu e urgentă: aji rezolvat-o singuri din... resurse proprii!

virzica

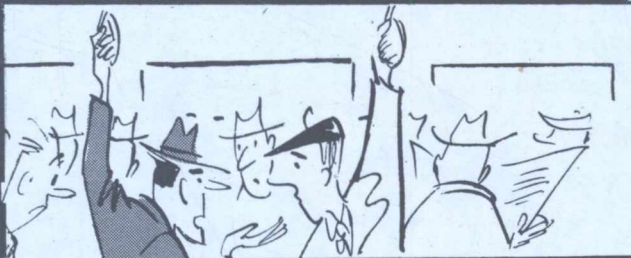
Grav...
Taciturn...
Serios...

...Agitat
...Nervos

...Expansiv
...Explosiv!

...Vorbăreț

...Grav
...Taciturn
...Serios

MIRCEA
PAVELESCU

Transformarea FURNICII

FABULĂ PENTRU UZUL CELOR CARE
NESOCOTESC AVUTUL OBȘTESC

Greierul, precum se spune,
Mare cîntăreț pe strune,
Avusese astă-vară
Altă criză financiară.
Cîntărețul cam ștrengar
Care nu-i prea gospodar,
Cheltuise-n desfătări
Cu petreceri și plimbări
Ultimele-i încasări.
Și-astfel, la un moment dat,
Fiind el cam strimtorat,
Apelă stăruitor
După un mic ajutor,
Încercînd la o adică
Rușinat, tot la furnică.

O găsi la mușuroi
Unde munca e în toi.
Toată lumea la hambare,
Forfotea, nevoie mare,
Cărînd boabele-n spinare.
— Ia te uită, cine vinel
Bine te-ai gîndit, vecine,
Să mai dai și pe la mine.
Știam eu că nu-mi porți pică,
Zise vesela furnică.
— Uite, am venit din nou...
— Hai să mergem în birou
Că e bine și răcoare,
Să-mi spui, frate, ce te doare.
Știi că eu sînt directoare,
Nu mai umblu pe teren
Ca-n vremea lui La Fontaine.
Au intrat, s-au așezat,
Și furnica l-a tratat:
— Uite, pentru dumneata,
Am o boabă de cafea,
Am și apă de la gheață
Cu miros de ismă creață.
Hai, te rog, nu te jena,
Ia și bea!
I-a mai dat pe săturate
Boabe mari decorticate,
De orez, de păpuși,
Ce-i mai bun prin mușuroi.
— Ce păcat că n-ai o plasă,
Ca să-ți dau și pentru-acasă.
— Ești atît de generoasă,
Zise greierul uimit,
Că-s aproape zăpăcit.
Dar să vezi de ce-am venit!

Și i-a spus din fir-a-păr
Numai purul adevăr.
— N-ai parale? Nu-i nimica,
I-a răspuns zîbind furnica.
Se găsec la casierie
Și-o să-ți dau ceva și ție,
Un avans mai mărișor,
Drepturi de compozitor.
Și, pe loc, imediat,
A scos banii și i-a dat.

— Draga mea, îți mulțumesc,
Mi-ai dat viață să trăiesc.
O să spun în lumea toată
Cît ești tu de minunată.
Dar de nu-i cu supărare,
Vreau să-ți pun o întrebare:
Pentru ce odinioară
M-ai svirlit pe ușă-afară
Cînd flămînd și rebegit
Am venit să-ți solicit
O fărîmă de covrig?
Doamne, și era un frig!
— Fiindcă astăzi, bre vecine,
Ce ți-am dat nu-i de la mine.
— Da' de unde-i?

— Ești naiv
Totu-i de la colectiv!
Or, atunci trebuia
Să-ți dau din cămara mea.
Nu-i așa că-i altceva?

Tovarășului ANTONACHE HRISTACHE
maistru forjar la Uzinele „23 August“

Hristache Antonache, dragii mei,
Azi împlinește 73.
Deci au venit ca la o- aniversare
Tovarăși dragi de muncă și avînt
Și i-au adus în dar cîte-un cuvînt
Urîndu-i „la mai mult“ și „la mai mare“.
Cu zîmbet cald, privirea-ntrebătoare,
Crescut lingă ciocane și cuptoare,
Iubește forja lui, ca pe o fată
Pe care-o vrea mereu evoluată.
În acest scop, cu brațul, voinicește
Se dăruiește muncii cu elan
Și ceas de ceas, cu rivnă, an de an,
Vizînd progresul tehnic, chibzuiește.
Iar străduința lui, gîndirea trează

73

Metode noi, din mers, elaborează.
N-am să vă spun de axe și prezoane,
De roți dințate, osii de vagoane,
Ci socotesc a fi destul cînd știi
Că munca lui dă rod economii,
Ce astăzi se măsoară-n milioane.

Vorbeam mai deunăzi cu un amic
Și căutam acestea să-i explic.
— De necrezut! Dar bine, cum se poate?
Să știi că e un om și jumătate!
La vîrsta lui...

Atunci m-am luminat
Că n-am fost înțeles cum am scontat
Și m-am văzut dator să-i dau relații:
Că maistrul Antonache — se cuvine
S-o știți și voi, altfel ar fi păcat —
Cu tinerețea stă destul de bine,
Iar cifrele ce eu le-am enunțat
Sînt 73 de... inovații!

CRIȘAN CONSTANTINESCU

Prietenul meu

Cînd primești un om însoțit de recomandații, fără să vrei încerci să-l iscodești pentru a aprecia dacă laudele sînt în concordanță cu cel ce ți le prezintă.

Cu Aurică State a fost cu totul altfel. Din clipa cînd s-a prezentat, am simțit doi ochi iscoditori exprimînd o șmecherie ieftină. Îmi urmărea fiecare contractare a feței gata să sară, parcă acționat de un resort, la ultimul meu cuvînt.

— V-aș oferi o „Favorită“, dar știu că nu fumați!...

Știa deci că nu fumez. După ce i-am adus la cunoștință în-cadrarea, fluierai cu privirea așin-tită în gol, timp necesar de gîndire pentru a vedea la ce secție să-l dau.

— Am auzit că aveți o discotecă grozavă!...

Fluierul mi se termină cu o notă falsă. Deci știa că-mi place muzica. Nu m-ar fi mirat să știe și cîți ani are nevastă-mea, cum mă strigă soacra, etc, etc... Îl repartizai în grabă la Secția ajustaj și îl prezentai meșterului Enache, șeful de echipă, cu simpla mențiune că este venit pentru recalificare. Fiindcă auzisem despre el că umblase din fabrică în fabrică.

A doua zi, intrînd în secție îl găsi la măsuta șefului, liniind un tabel cu brigăzile în întreceri. Îl chem pe Enache deoparte:

— Ce-i asta, nene? Liniază?

— Liniază, tovarășe, că e prieten la toartă cu șeful de la Muncă și Salarii.

I-am interzis pe viitor astfel de procedee și m-am îndepărtat. Peste două zile, Enache se prezintă cu un referat în care justifică majorarea prețului de cost la pompe cu 15 bani la bucată pentru manoperă, datorită unei noi operații de finisare propusă de Controlul de calitate.

Am sărit ca ars. Ne luasem angajamentul să îmbunătățim calitatea în cadrul aceleiași norme, iar acum să venim cu 15 bani!...

— Bine, frate, vrei pentru 15 bani să ne facem de rîs?

— Păi, făcu el, 15 bani, cu 15 bani se adună și!...

Mi-am dat seama imediat că ideea nu-i aparține și am adăugat supărat:

— Voi chema normatorul să-mi explice!...

— Foarte bine, că normatorul e prieten cu Aurică, merg împreună acasă, se duc la o bere!...

Prietenii lui Aurică începeau să mă obsedeze. De un timp nu prea îl vedeam la banc și, ce era mai curios, unii îl acopereau.

— Acu' a plecat pînă la serviciul tehnic cu un dosar de inovație!...

Și altul adăuga:

— I-o aprobă, că e în vizită cu responsabilul!...

După două săptămîni îl găsesc pe Enache curățînd unele

scule, muncă pe care trebuia s-o facă Aurică.

— Cine te-a retrogradat, Enache? În loc să vezi de asamblare, cureți sculele?

M-a privit cu oarecare jenă și, tamponîndu-și fruntea transpirată, încercă să-mi explice!...

— Sîntem rămași puțin în urmă, și m-au rugat băieții să-l las pe Aurică să le procure bilete la Operă. Totdeauna aduce locuri bune la preț mic.

— E cumva prieten cu casierii?

Enache înghiți în sec și răspunse cu jumătate glas:

— Nul! Cu regizorul!...

Am lăsat vorbă ca imediat ce vine să poștească la mine. Peste două ore, se furișă timid cu două bilete în mîna pe care mi le oferi, avînd unica ocazie să văd „Carmen“ într-o interpretare de zile mari. Făcînd apoi istoricul operei lui Bizet, fluierată la premieră și astăzi admirată de lumea întreagă, era cît p-aci să-mi cînte „Habanera“ în birou, dar i-o retezai scurt:

— Olé! Dumneata care ai prieteni prin toate serviciile și instituțiile, de ce nu vrei să fii prieten și cu mine?

— Eu... dar ce-am făcut, tovarășe inginer?

— Tocmai că nu vrei să faci nimic! Faci oamenilor mici servicii și îi obligi la contraservicii, ca să nu-ți faci dumneata serviciul.

— Eu? M-ați înțeles greșit, tovarășe inginer!...

— Ba te-am înțeles foarte bine și părerea mea este să te lași de sistemul ăsta de chiul și să-l înlocuiești cu un sistem de muncă. Ne-am înțeles?

Și i-am întins mîna cu convingerea că vorbele mele vor provoca o cotitură în viața acestui om.

A doua zi, mă întîlnii cu Popescu de la asamblare.

— Ce-i asta, tovarășe? Toți ne străduim ca să realizăm planul la automate și dumneata te plimbi!... De ce nu lucrezi la presă?

— Presa e ocupată!

— Ocupată! Cu ce? Am dat dispoziție să nu se monteze altă matrită pînă nu se lichidează cu reperatele de la automate!

— Păi... La presă se ștanțează colțare!...

— Colțare? Pentru luna asta avem suficiente!...

Am alergat la presă și, pentru moment, am avut impresia că am o iluzie optică!... Aurică, cu piciorul pe pedală, îmi zîmbea, în timp ce colțarele, inutile planului pe luna în curs, se rostogoleau în ladă. Chemai reglorul la mine și-l întrebai:

— Cine ți-a dat dispoziție să schimbi matrită?

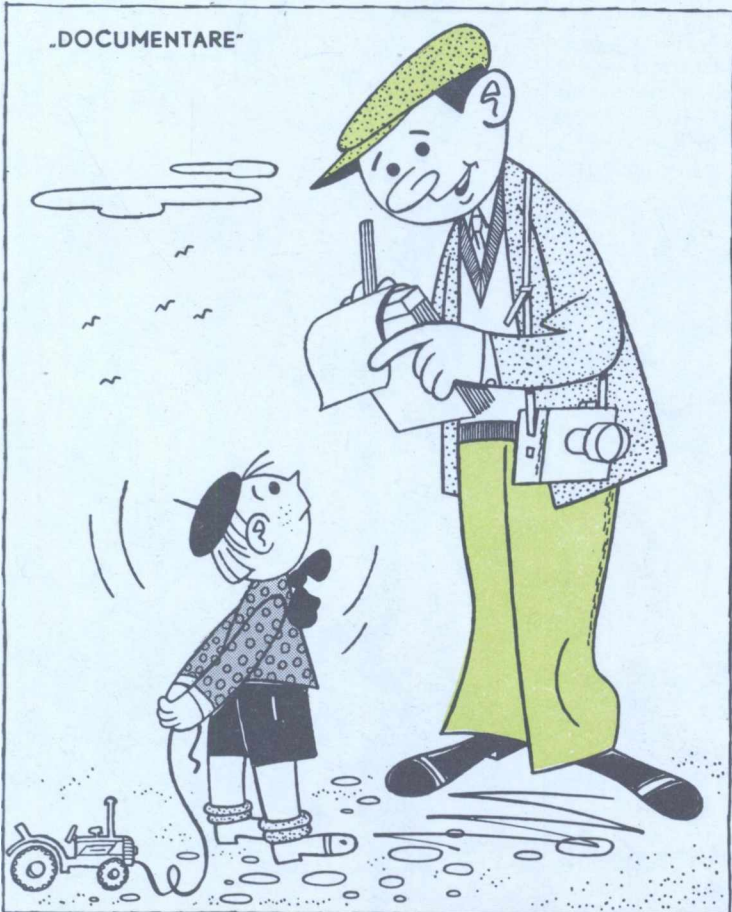
Moșoiu mă privi pieziș și aruncînd mucul de „Favorit“ (deși el fumează de cînd îl știu numai „Naționale“), îmi răspunse cu un oarecare reproș:

— Aurică mi-a spus că i-ai dat dispoziție să se apuce de lucru.

Și, plecînd, murmură!...

— Doar e prieten cu dumnea-voastră!...

P. BUTUCESCU
maistru la cooperativa
„Electrobobinaj“
București

„DOCUMENTARE“

— Spui că ești al președintelui! Spune-mi cum stați cu muncile agricole de toamnă?...

Desen de ADRIAN DRAGOMIRESCU

SPIRIT CRITIC

O maimuță fu lăsată
Într-o cameră sau tindă
Și zărindu-și prima dată
Silueta-ntr-o oglindă

Zise, scărpinîndu-și feasta:
— Cine-o fi și sluta asta?

FABULE
PITICE

COLABORARE

Creionul răsturnat pe manuscris,
Șopti în sine: „Astăzi mult am scris!“
Iar guma așezată lingă-un vers
Șopti și dînsa: „Astăzi mult am șters!“

DE
STELIAN
FILIP

LA CONSFĂTUIRE

Mai erau cîteva minute pînă să înceapă ședința convocată la secția agricolă a Sfatului popular raional Adamclisi, regiunea Dobrogea.

Apoi n-au mai fost cîteva minute, ci cîteva secunde, iar spre sfîrșitul ultimei secunde șeful secției agricole își purtă privirea în sală de la stînga la dreapta, apoi de la dreapta la stînga, apoi în diagonală, în linie frîntă, în linie curbă, și după ce termină toate figurile geometrice întrebă pe participanți:

— Delegația G.A.C.-ului din Adamclisi nu a venit?

— A venit, răspuseră cei cîțiva zeci de delegați ai G.A.C.-urilor din raion. Au călătorit în același autobuz cu noi: tovarășii Gheorghe Petre, vicepreședintele gospodăriei, contabilul-șef Curtala și agentul zooveterinar Ursoi.

— Mai așteptăm puțin, au decis tovarășii de la sfat. E o consfătuire trimestrială extrem de importantă și nu putem începe fără ei.

Au fost căuțați prin tot sfatul fără nici un rezultat. Fiindcă nu trebuiau căuțați la sfat. Trebuiau căuțați la M.A.T. Acolo se afla delegația G.A.C.-ului din Adamclisi. Consfătuirea lor se desfășura în mijlocul restaurantului și erau prezenți următorii delegați: țuică, secărică, vin, bere.

— O fi început de mult consfătuirea? întrebă la un moment dat Ursoi.

— Fii principal, Ursoiule, interveni vicepreședintele. Nu amesteca problema petrecerii cu problemele de producție.

— Vai de mine, dar nu le amestec. N-am amestecat decît problema țuicii cu problema Drăgășaniului.

— Astea merg împreună, că-s același sector. Hei, tovarășe ospătar, să vină încă două probleme negru vîrtos.

Tovarășul Gheorghe Petre, în calitate de șef al delegației, ciocni un pahar pentru buna desfășurare a consfătuirii de la sfat și vorbi:

— Tovarăși, G.A.C.-ul ne-a acordat încrederea, trimițîndu-ne la raion la consfătuirea trimestrială. Tovarăși, să fim demni de această încredere, criticînd cu tărie deficiențele ivite! Este?

— Nu mai este!... S-a golit!...

— Tovarăși, acolo în ședință, în acest moment delegații discută pesemne despre sectorul vinicol. Dar, după cum bănușiți, dumnealor discută doar teoretic. Teoria fără practică nu înseamnă mare lucru. Teoria fără practică înseamnă prea puțin.

— Foarte puțin... eu zic... să mai comandăm niște practică!...

— Tovarășe Curtala, interveni vicele, te rog nu te depărta de la subiect.

— Nu, to'arășe, dar se depărtează el de mine. Uite, vreau să pun mîna pe subiect... hîc... și nu pot!...

— Țuică nu-i subiectul tău, e paharul meu, se oțărî Ursoi.

— Tovarăși, reluă demn Gheorghe Petre, la această consfătuire, inițiată de noi trei...

— ... a... aici în local!...

— Măsoară-ți cuvintele! Vrei să spui... pe plan local!...

— Eu... hîc... nu vreau să spun... vreau să beau... că vorba aceea... dacă-i bal, bal să vie...

— Bal să fie.

— Bal să vie... bal... o bal...

— Un bal...

— O bal... o balercă d-aia cu vin!...

Vicepreședintele interveni supărat:

— Păstrați ordinea!...

— Care-i ordinea, nene, că eu... am incurcat-o... hîc... am bătut în dezordine... Eu po'pun să me'gem la co'sfătuire hîc... ce s-o fi discutînd acum?..

— Despre sectorul cerealier, lămuri Gheorghe Petre.

— Adică orzul... Ospătar!... 'pătar... patru halbe, că berea din orz se face și noi am trecut la produse finite... To'arășe contabil chef... asta șef... du'meata nu mai, hîc?... nu mai bei?...

La sfat, ședința se desfășura de cîteva ore. Se făceau propuneri, se ridicau probleme. La „consfătuirea“ de la restaurant se ridicau pahare. Din cînd în cînd șeful secției agricole, inginerii și delegații își aruncau privirile spre ușă, în speranța că cei trei delegați își vor face totuși apariția.

Teoretic, ei ar mai fi putut să apară, practic însă, era imposibil. Mișcarea de revoluție și de rotație a pămîntului își fixase epicentrul la masa din mijlocul restaurantului:

— To'arășe Gheorghe, dumneata, care le, hîc, pe toate... le știi pe toate, spune-mi... cine execută mișcarea de rotație?

— Pămîntul!

— Nene... în cazul ăsta am făcut hîc... o descoperire: toți sîntem o apă și-un pămînt. Toți ne învîrtim în jurul propriei noastre axel... Este?

— Nu mai este! se bîlbîi contabilul-șef.

Vicepreședintele își lăsă capul în mîini și oftă:

— Vorba e, ce spunem noi la gospodărie?

— Spunem hîc... ori spunem prozit!... lămuri zooveterinarul.

— Despre asta nu s-a pomenit la ședință.

— Foa'te rău to'arăși! Este?

— Nu mai este! suspină Gheorghe Petre. Să mai vină un litru...

— Să mai vină trei... adăugă contabilul-șef... e de unde, că avem fond ne-scriptic!...

— Țuică nu e pentru țuică!... Și lasă fondul nescri... hîc... ptic... că bem pe fondul nostru... Să vină vin!...

— Cum adică să vină vin?... Habar n-ai de gramatică... hîc... nu se conjugă să vină vin, se conjugă eu să vin, tu să vin, el să Panciu!...

— Nici unul... nu vă, hîc, pricepeți, nu-i gramatical el să Panciu, gramatical este el să Cotnari!...

— To'arășe vice... să nu-mi spuneți mie, hîc... veteran... asta, veterinar... dacă ședința noastră n-a fost mai concretă decît aia de la sfat.

— O să se spună despre noi... hîc... că ne-am rupt de masă!...

— Cum ne-am rupt, nene, hîc... cînd abia ne mai putem dezlipi de ea!...

Către seară, delegația G.A.C.-ului Adamclisi a plecat spre gospodărie. Pe drum, contabilul-șef bîlbîi o remarcă:

— To'arășe Gheorghe, ce părere ai... hîc... Ce neglijență din pa'tea sfatului!... N-au pavat decît șoseaua de la mijloc... hîc... celelalte două sînt numai șanțuri... hîc!...

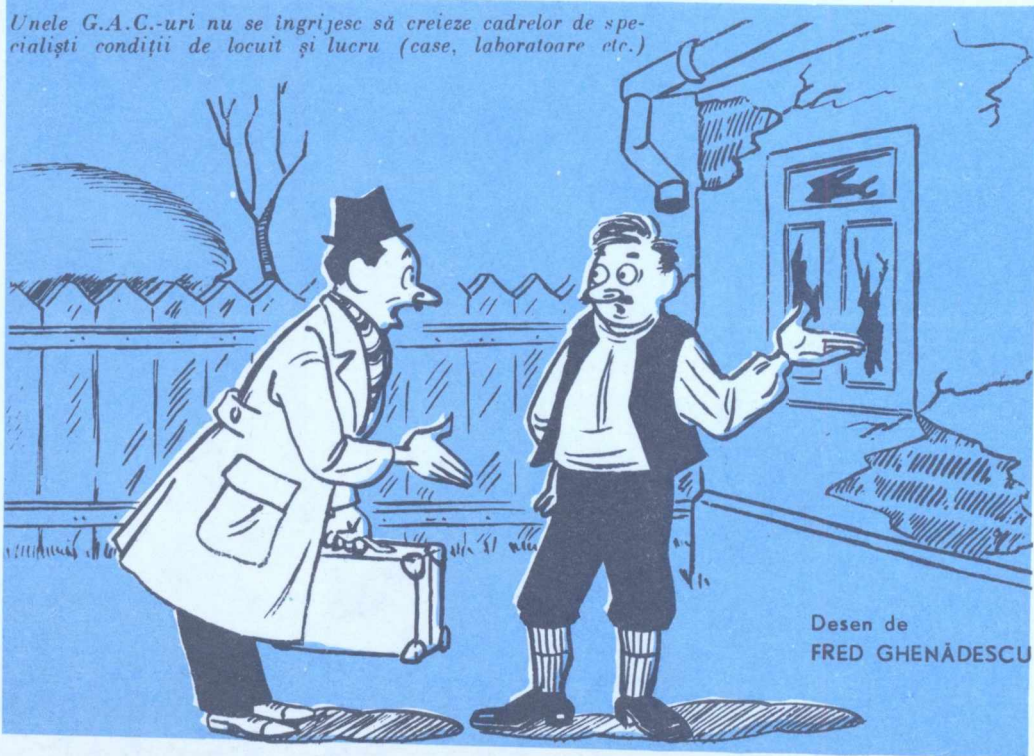
— Și nici măcar... n-au pus oameni de pază să ne scoată din ele!...

— Dacă mergeam la con'fătuire... le-o spuneam fără ocol!...

— Nene... hîc... cum văd eu... fără ocol e imposibil!...

I. AVIAN

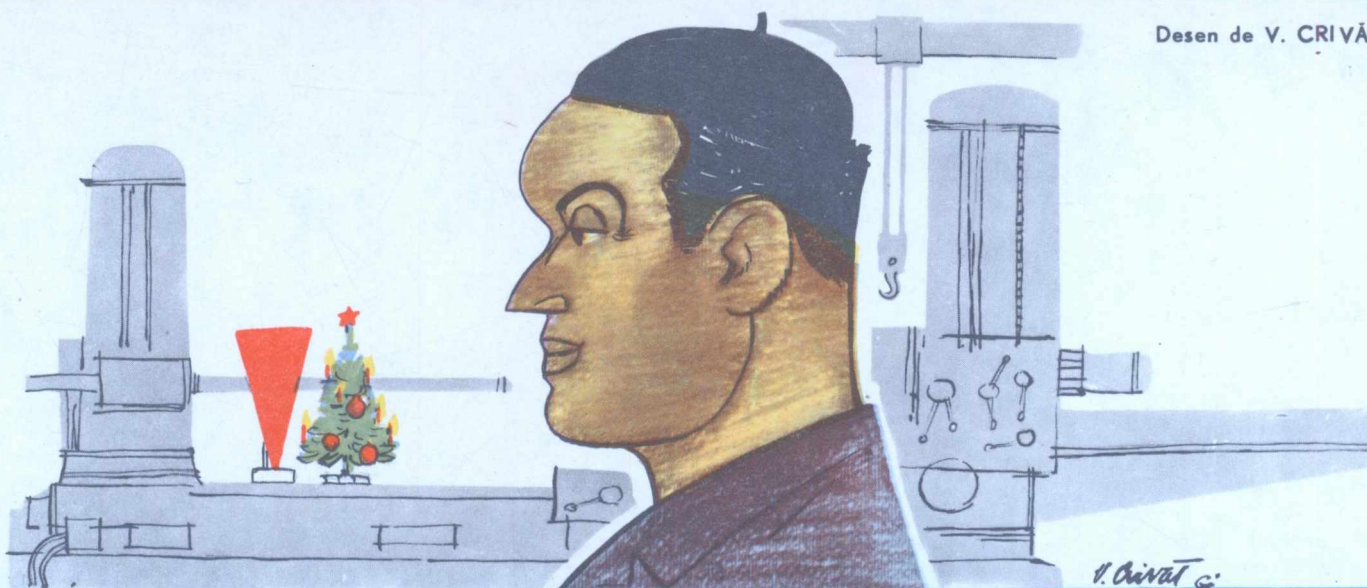
Unele G.A.C.-uri nu se îngrijesc să creeze cadrelor de specialiști condiții de locuit și lucru (case, laboratoare etc.)

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Îmi trebuie locuință și un laborator pentru analize!

— Casă, uite-o! dar de laborator știe nea Vasile, că el și-a făcut alaltăier! anglista de diabet.

Bunea Stelian, strungar la Uzinele „Vasile Roaită”, lucrând în contul anului 1962.

Bun strungar Bunea Stelian: Depășind norma de plan A pașii în noul an!

LA AER...

Am plecat să-mi petrec concediul la unchiul meu din Făgăraș. Am ajuns seara la locuința lui din Piața Mihai Viteazul și am fost primit cu multă bucurie. După paharul de vin închinat revederii, simțindu-mă obosit, unchiul m-a condus în camera mea cu fereastra spre curte. M-am întins în pat. Era liniște. Era bine. Deodată, când să ațipesc, aud:

— Hăis! Cea! La culcare, Joliana!

Apoi un tropot de copite mi-a zguduit patul.

„Pesemne, îmi zic, trece vreo cireadă prin oraș, spre abator“.

După vreun sfert de oră, un gușat puternic m-a trezit iar din ațipeală. Apoi au urmat alte câteva. Și, în sfârșit, am reușit să adorm. Spre zorii zilei însă, pe la 4, auzii ca prin vis un sunet care nu aducea tocmai a cântat de cocos:

— Muuuuu! Muuuuu!

„Curios, mi-am spus, aici, în loc să te trezească cocosii, te trezesc vacile!“

Și pentru că tot nu mai puteam să dorm, m-am dat jos din pat și am deschis fereastra ca să trag în piept o porție de aer tare de Făgăraș. Am deschis, am respirat adânc și am tras în piept un val de aer cu miros de bălegar, care m-a trântit amețit înapoi pe pat. Mirosul venea de la un morman din curtea vecină, de la numărul 19.

Dimineața, la cafea, l-am luat pe unchiul meu pe departe:

— Auzi, unchiule, cine stă alături, la numărul 19?

— Leabu Nicolae!... Un vecin.

— Om de treabă?

— Da, de felul lui...

— Aha... Auzi... Dar de unde aduce el bălegarul ăla din curte?

— Din grajd!

— Aha... de la țară?

— Nu, din curte...

— Știi că e în curte, dar îl aduce de la țară?

— Nu, frate, din grajd.

— Și din ce sat îl aduce?

— Din curte, dragă, care sat?

— Unchiule, zic, gunoiul e în curte, dar grajdul...

— Tot în curte!

— Cum, are grajd de vite în curte?

— Da!

— Aici, în oraș?

— Aici în curte!

— Și e voie să ai grajd de vite pe strada asta?

— Nu. E interzis. Că doar e oraș.

— Și atunci?

— Ce știu vitele că-i sat sau oraș? Unde le pui, acolo stau...

— Bine, dar Leabu știe?

— Știe!

— Și SANEPIDUL?

— Știe...

— Și nu-l amendează?

— Ba da! Din 1958 până azi a plătit cam vreo 400 lei amendă.

— Și?

— Plătește amenda și e în regulă! Că rentează!... Vine cam lei pe an... Ce, nu merită?

— Unchiule, și voi respirați de patru ani aerul ăsta?

— Păi, ce vrei să respirăm? Ai tu alt aer?

— Dar tovarășii de la sfat nu iau alte măsuri?

„Muuuu!“... se auzi din curte.

— A spus nu?

— Nu, a spus „Mu“. Dar pesemne voia să spună nu.

— Totuși, unchiule, trăiți în condiții absolut neigienice! Că nici curtea n-o ține curată...

— Păi, noi am reclamat...

— Și?

— A plătit amenda...

— Și SANEPIDUL?

— A incasat-o!

Am tăcut. Apoi, după o clipă am început să-mi fac bagajul.

— Ce, făcu unchiul, pleci?

— Da, unchiule, mă întorc la București!...

— Păi spuneaai că vrei să-ți petreci concediul la aer, că lângă tine acasă ai un garaj, că...

— Da, unchiule, dar de la garaj miroase a benzină! Și oricum, benzina, mă înțelegeți? La revedere.

Când am ieșit în stradă, din curtea de la numărul 19 mă privea cu ochi blânzi o vacă de parcă îmi spunea: „Lapte vrei să-ți dau, hai? Și totuși mă gonești!“

Am privit și eu la ea și am ridicat din umeri. „Ce să-ți fac, dragă, zic, asta e situația! E adevărat, oameni sintem, dar tocmai pentru că sintem oameni, nu putem locui chiar lipiți de grajdul tău!“

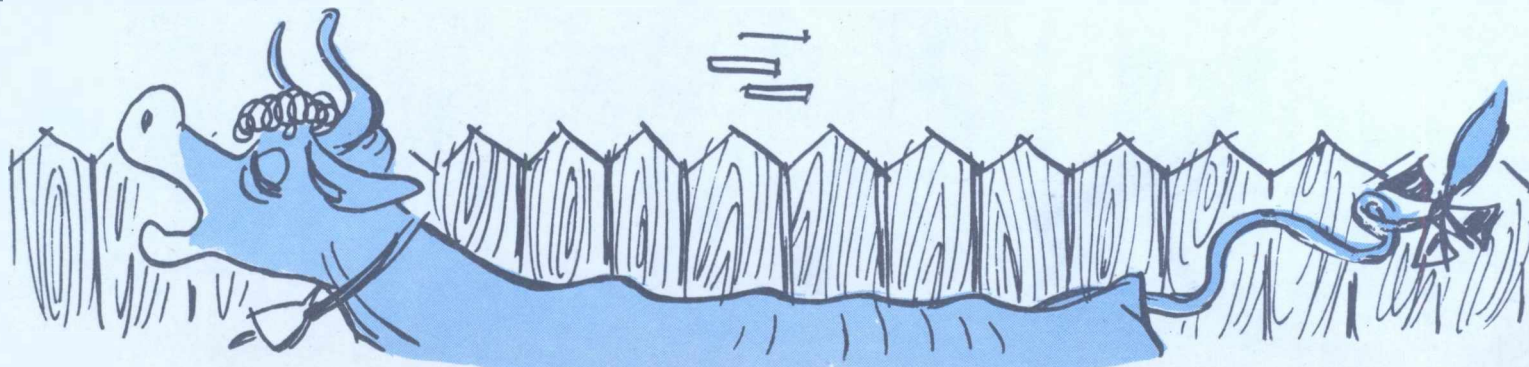
I-am întors spatele și am pornit, când, deodată aud în spate un „muuu“ nervos.

M-am oprit și i-am strigat din mijlocul străzii:

— Înțelege, și termină! Nu fi vacă!

Și am plecat.

SORIN RĂȘCANU

Dragostea și

3%

Asta a fost într-o simbătă seara. Sala clubului plină. Bufet, tombolă, două muzici — două, surprize și dans. Eu în chip de parada modei. Iar într-un grup de fete „Ea“.

- Dansați, domnișoară?
- Cu plăcere!...

Dialogul se întrerupe eu fiind atent să prind ritmul. Asta-i greul. Că odată prins nu-l mai scap. Nu mă prea pricep la dans, deși am luat și lecții. Dar n-are importanță. Nu știți cum e la mambo? Intenția contează. Restul merge. (De fapt, țopăie).

— Scuzaiți!... fac eu gata să pierd ritmul.

— Nu face nimic! zîmbește ea, și mă pune pe linia de plutire. Dar ce zîmbet! Ca o rază de neon de la o reclamă Loto Pronosport. O string mai tare și-i șoptesc în ritm:

— Eu te cunosc. Ești tovarășa Lenuța de la C.T.C.

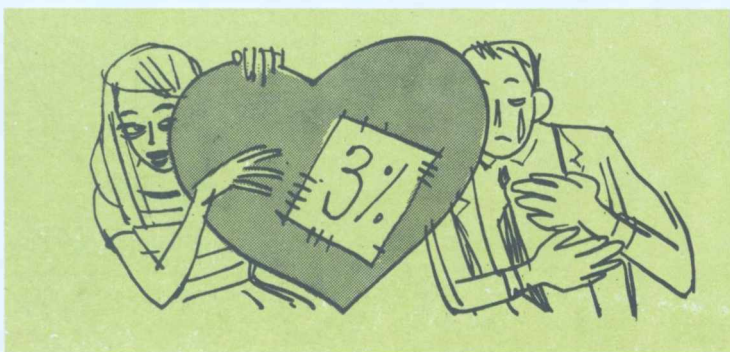
— Și eu te cunosc. Nu lucrezi la mașina 8?

Formidabil! N-aș fi crezut, căci sintem mulți băieți în fabrică. De bucurie mi-a venit să săr într-un picior.

— Bravo! Văd că ai trecut la figuril zice ea.

— Nu vrei mai bine să trecem la bufet?

Și de la bufet am trecut pe terasă. Cer înstelat, lună, sclipiri de argint în părul ei auriu. I-am spus tot ce-aveam pe suflet, pe inimă, pe buletin... Apoi, tăceri grăitoare, perspective de căsătorie și de pneumonie. Dar ce contează. E drăguță fata! Și simpatică. Și are niște

ochi! Cine ar fi crezut că ochiiăștia care văd orice defect la piesele noastre și nu le scapă nici un rebut pot fi atât de... calzi.

- Tu mai crezi în farmece, Lenuța?
- Eu, de ce?
- Fiindcă eu cred! Mă simt vrăjit... fermecat!

— Da? Atunci îmi poți împlini orice dorință?

— Cred că pot!

Ce ți-e și cu femeile! Abia i-am spus că mi-i dragă și-a și venit cu o dorință.

— E o dorință mică! Să nu-mi pui bețe-n roate!

— Eu ție bețe-n roate? Mai bine mor!

— Nu muri! Vreau să trăim împreună pînă la adînci bătrînețe! Și o să te iubesc,

o să te îngrijesc, n-o să-ți fac greutăți în căsnicie, dar tu să nu-mi faci greutăți la serviciu! Tu știi doar că eu sînt controloare de calitate.

— Știi ceva? Acum vorbim de dragoste! Să nu vorbim de piese...

— Dar odată și odată, trebuie să vorbim și de piese!

— Păi... să vorbim odată și odată...

— Nu, să vorbim acum! Munca noastră nu exclude dragostea, dar dragostea noastră exclude rebutul...

— Păi, te iubesc a-nțlia...

— Nu-i vorba de rebut în dragostel! Rebut în muncă! Ai rămas singurul din secție care dai 3% piese cu rebut! Și eu am greutăți!

— Dar 3% e procentul admis! Ah, simt că vrei să spargi vraja!... Nu-ți dai seama că această problemă de producție n-are ce căuta în discuția noastră?

— De ce n-are ce căuta? Ia să te văd ce ai să spui dacă într-o zi am să-ți servesc la masă o friptură rebut? Eu am să-ți spun: dragă, dar ne iubim! Și tu ai să-mi răspunzi: „Dragă, dar e arsă!“

— Niciodată!

— Ce niciodată?

— Niciodată n-o să mănînc o friptură arsă!

— Aha! Dar piesele le dai 3% arse!

— Dar e legal, admis de tehnologie!

— Și ce dacă-i legal? Și pentru ceilalți e legal! Dar ei dau cel mult 2%! Of! Ghinionul meu să mă îndrăgostesc tocmai de tine cu 3%!

— De ce amesteci mereu dragostea cu rebutul?

— Nu le amestec eu! Vrei nu vrei, sînt amestecate! Asta-i! Fă ceva ca să nu le mai amestec!

— Ce să fac?

— Nu mai da rebuturi!

— Bine! O să încerc! Deși... e admis de tehnologie...

— Ești încăpățînat! Promiți ori nu?

— Promit! Deși...

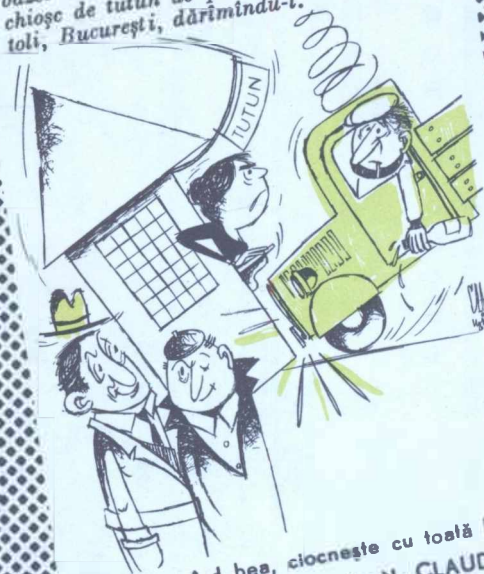
— Gata! Ai promis!

— Bine... Stai, unde pleci, nu-mi dai un pup?

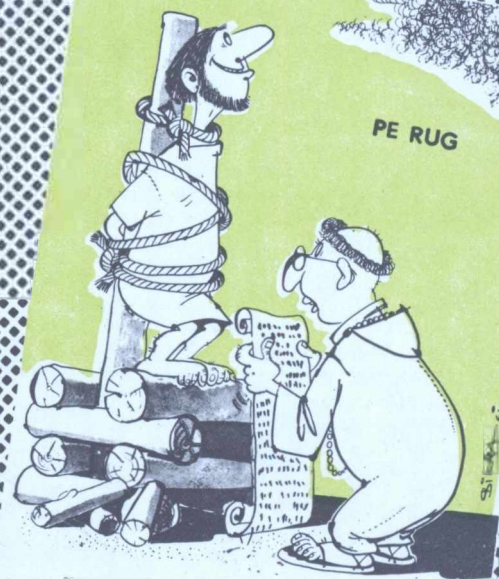
— Nu, că nu-i admis de tehnologie! După cununie!

ALEX. LĂPUȘNEANU

Șoferul Calotescu Grigore, conducînd în stare de ebrietate un autocamion al autobazei I.R.T.A.-Clăbucet, a intrat într-un chioșc de tutun de pe str. Sfinții Apostoli, București, dărîmîndu-l.

Așa-i el: cînd bea, ciocnește cu toată lumea
Desen de N. CLAUDIU

— Spune-mi care ți-e ultima dorință?
— Să înceapă mai repede ploaia...!

Desen de SBIERA

— Hai dragă lute, că iar înfirzlem la spectacol!

M A E Ș T R I I

UMORULUI

UNIVERSAL

MARK TWAIN

în intimitate

de PETRE SOLOMON

Viața unui mare umorist nu e o succesiune de anecdote hazlii. Izvoarele umorului sînt, adesea, amare, mai ales cînd traversează un peisaj social otrăvit de miasele specifice junglei capitaliste. „Tot ce e omenesc e patetic. Izvorul ascuns al umorului nu e bucuria, ci jalea. Nu există umor în cer“. Autorul acestei definiții a umorului este însuși Mark Twain, și întreaga lui viață o ilustrează din plin. Biografia marelui umorist american e o poveste destul de tristă, a unui om care și-a pierdut, rînd pe rînd, iluziile. Nu iluziile despre oameni, în general, ci iluziile despre o anumită societate omenească.

Născut în 1835, într-un sat necăjit de la marginea de apus a Statelor Unite (care nu erau pe atunci nici unite, nici multe la număr), Mark Twain a crescut o dată cu patria lui, străbătînd, împreună cu ea, un drum lung și plin de surprize. La capătul acestui drum — care, pentru el, s-a încheiat în 1910, — Statele Unite deveniseră o mare putere imperialistă, iar Mark Twain ajunsese un vehement pamfletar anti-imperialist, dezgustat de falsa democrație americană și de fățarnicia „stilpilor“ ei. Această evoluție, care l-a transformat pe Twain într-un adept spontan și sincer al revoluției sociale, este cunoscută de cititorii săi. Mai puțin cunoscută este latura „anecdotică“ a biografiei marelui scriitor american, latură cituși de puțin neglijabilă, deoarece aruncă, la rîndu-i, lumină asupra personalității sale plină de farmec și de originalitate, precum și asupra evoluției de care pomeneam.

De dragul soției sale, care se străduia să-l „civilizeze“ pe acest „bădăran“ de pe Mississippi, statornicit în distinsa provincie americană denumită „Noua Anglie“ — umoristul a încercat să se „șlefuiască“, să vorbească și să se îmbrace frumos, etc.

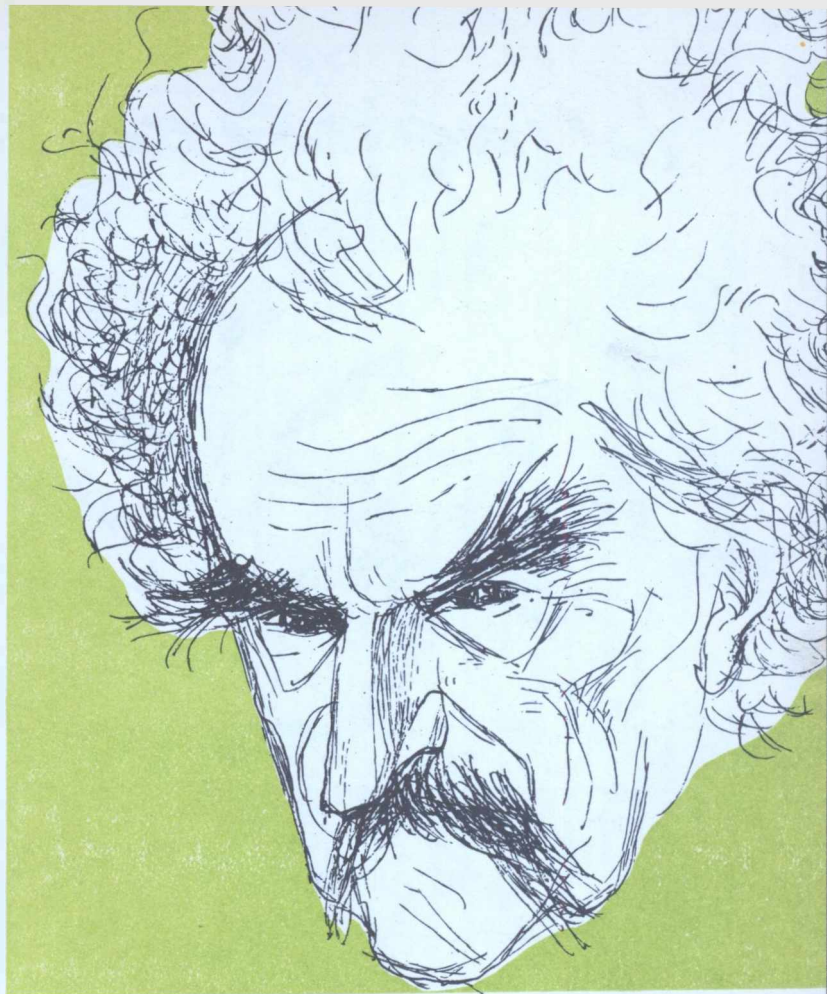
Intr-o bună zi, însă, ducîndu-se în vizită la renumita scriitoare Harriet Beecher-Stowe, care locuia la doi pași de ei, în orașelul Hartford, Mark Twain a uitat să-și pună gulerul și cravata. (În „vestul sălbatic“ unde trăise aproape șase ani, umoristul uitase puținele „maniere elegante“ învățate acasă, în tirgușorul copilăriei sale, Hannibal, de pe Mississippi). Reîntors acasă, a fost văzut de soția lui, care i-a atras atenția asupra ținutei sale... nereglementare. Păstrîndu-și calmul, umoristul i-a făgăduit că-și va îndrepta greșeala. Și, într-adevăr, a luat din garderob un guler și o cravată, le-a pus într-o cutie, și le-a trimis, astfel ambalate, doamnei Beecher-Stowe.

În ciuda bunăvoinței sale, Mark Twain nu izbutea să se „civilizeze“. Și, deși extravaganța lui vestimentară s-a mai atenuat, cu timpul, umoristul n-a renunțat cu totul la acest mod de a-și bate joc de protipendada în mijlocul căreia era silit să trăiască. El a continuat, de pildă, să umble în papuci, uneori chiar pe stradă, sau la teatru.

Din scurta perioadă în care Mark Twain se mai ducea încă la biserică, de dragul soției sale, s-a păstrat și următoarea anecdotă (adevărată). Intr-o zi a venit la Hartford un predicator celebru. Printre cei ce i-au ascultat predica în duminica aceea, se afla și Mark Twain. După terminarea slujbei, acesta s-a apropiat de predicator și i-a spus, pe un ton foarte serios, că i-a plăcut predica, dar că fiecăruia dintre ei îi era cunoscut, dintr-o carte pe care-o avea acasă. Neplăcut impresionat de această subtilă acuzație de plagiat, predicatorul i-a cerut dovezi. Mark Twain i-a trimis, prin curier, la hotelul unde trăsesse pastorul, dovada cerută: un pachet, în care se afla un dicționar al limbii engleze...

Glumele și farsele umoristului american au, în ciuda tuturor deosebirilor de substanță și de formă, ceva din umorul popular al lui Creangă al nostru. Și, poate, și ceva din farsele lui Caragiale, al cărui umor e înrudit, în unele privințe, cu acela al lui Mark Twain. Mark Twain a avut prilejuri numeroase de a-și exercita hazul pe scară internațională, de sfichiul său nefiind scutite nici capetele încoronate cînd le întîlnea în diverse ocazii.

(Continuarea în pag. 14)

MARK TWAIN — Desen de CIK DAMADIAN

TITLURI „HONORIS CAUSA“

de Mark Twain

Cu trei săptămîni în urmă, am primit de la Londra o telegramă, prin care mi se aducea la cunoștință că sînt invitat la Oxford, pentru a mi se înmîna o diplomă „Honoris causa“. Am primit invitația pe loc. De vreo doi ani încoace simt că pentru mine vremea călătoriilor a trecut și că nici o forță din lume nu m-ar mai face să traversez oceanul. Și totuși, nu-i de mirare iuțea cu care am trecut peste aceste considerente în clipa cînd mi-a fost adusă măgulitoarea invitație. Aș fi refuzat dacă, de exemplu, era vorba de vreun voiaj la Londra, pentru a intra în posesiunea cine știe cărui teren arabil, dar titlul universitar este ceva pentru care sînt gata să mă duc oricînd și oriunde.

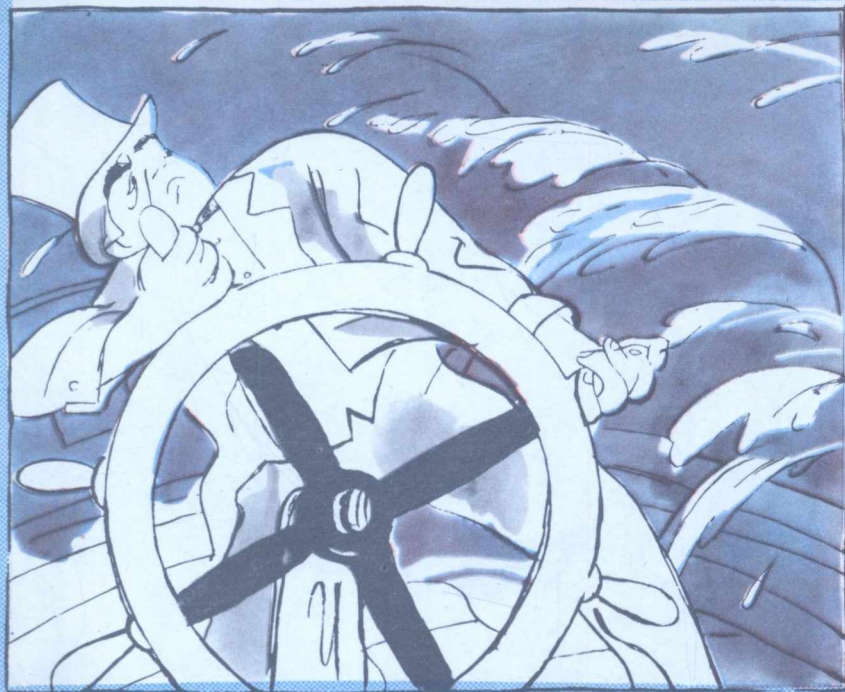
Încerc de pe urma unui nou titlu aceeași bucurie copilărească pe care o încercă un indian care doborîdește un scalp proaspăt și nu ascund această bucurie mai mult decît o ascunde dînsul. Mi-a duc aminte, cînd eram de o șchioapă, că am găsit pe stradă o monedă și am simțit cum valoarea ei urcă nemărginit, pentru că n-o muncisem. Zece ani mai tîrziu, am găsit pe trotuar o hîrtie de cincizeci de dolari și am simțit pentru a doua oară conștiința valorii înzecite a cîștigului nemuncit. Opt ani mai tîrziu, mă aflam la San-Francisco, fără lucru, fără bani, cînd, deodată, îmi ieși în cale o monedă de zece cenți. O monedă găsită mi-a pricinuit o bucurie mai mare decît o sută de monede muncite. Am cîștigat în viața mea cîteva sute de mii de dolari, dar niciodată aceste sume n-au însemnat pentru mine mai mult decît valoarea lor nominală, iar aminti-

rea locului și modului în care i-am primit — mărturisesc — s-a șters parțial sau chiar total din memoria mea. Dimpotrivă, ce vie este amintirea momentului cînd am găsit fiecare din cele trei monede!

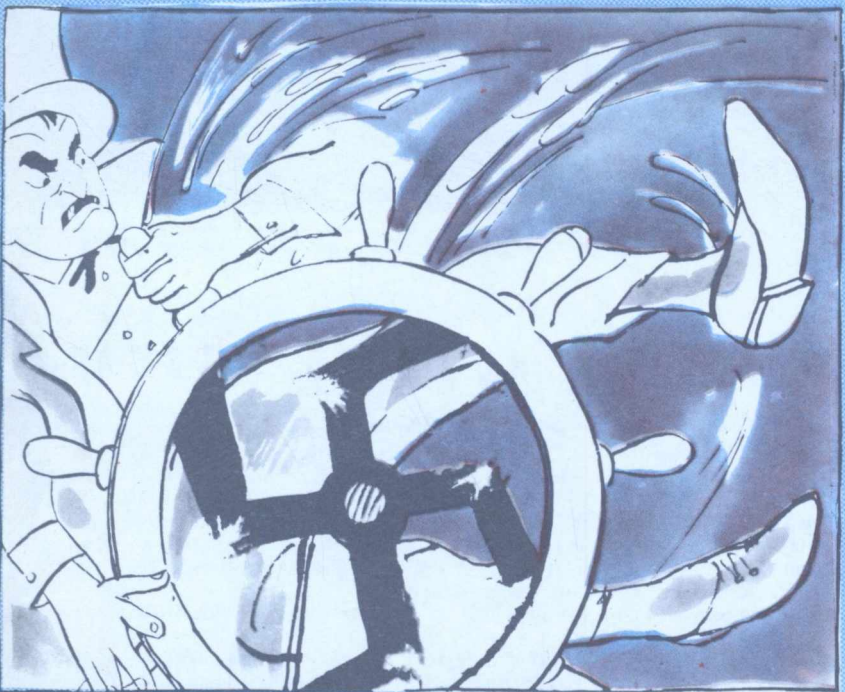
Pentru mine, titlurile universitare sînt și ele tot lucruri găsite și de aceea au însușirea de a-mi declanșa o bucurie asemănătoare. Deocamdată, banii și diplomele pe care le-am găsit sînt în cantități egale: cîte trei la număr. Două le am de la universitatea din Yale și una de la universitatea din Missouri. Nemărginită mi-a fost bucuria cînd universitatea din Yale m-a declarat magistru în arte, deși despre arte nu știu literalmente nimic. M-a apucat iarăși veselia, cînd aceeași universitate m-a declarat doctor în literatură. Cum să nu mă apuce veselia, cînd ei mă fac doctor, deși nu mă pricep să tratez literatura nimănui, afară de a mea, — și nici pe aceasta n-aș reuși s-o păstrez sănătoasă fără ajutorul nevesti-mi?! În sfîrșit, am avut o clipă de fericire asemănătoare cînd universitatea din Missouri mi-a acordat titlul de doctor în drept. Pe acesta l-am socotit ca un fel de beneficiu net, deoarece eu nu cunosc despre legi altceva decît modul cum trebuie să le ocotești fără să fii prins.

Și uite că acumă cei din Oxford s-au găsit să-mi acorde titlul de doctor în arta retorică, ceea ce constituie iarăși un beneficiu net ținînd seama de faptul că dacă toate cele pe care nu le cunosc despre artă ar putea fi valorificate, aș fi astăzi multimilionar.

Traducere de VICTOR PIȚIGOI

- Cîrma la dreapta!

Desen din „Krokodil” de V. GOREAEV

Filatelia

EMISIUNI DIFERITE

Timbrul aviației (zboruri colonialiste)

Desen de EMMA MAHAGIC

FEL DE FEL TOATE LA FEL

Inchisoare pe picior mare

În fața închisorii din Nottingham, s-a oprit deunăzi o limuzină elegantă. Ușa s-a deschis, iar din limuzină a ieșit proprietarul ei... rectificăm, din limuzină n-a ieșit nimeni. Proprietarul ei a ieșit din închisoare. Și cum a ieșit, a urcat în limuzină și a comandat șoferului scurt: „La moșie”. Pentru că, să știți, pușcărișul nu era un pușcăriș oarecare. Era bogătașul Peter Knebworth. A făcut omul o pungășie și a stat cițiva ani la pușcărie. Acum, pungășia e pungășie, pușcăria e pușcărie, dar ce te faci cu bogăția? Nu-i bai cu asta. În timpul „absenței” bogătașului, averea i-a fost administrată de o bancă din localitate, iar acum iată-l pe directorul băncii, într-o limuzină, la ușa pușcăriei gata să raporteze deținutului eliberat la cât urcă dobînzile, la cât dividendele, care este în ultimul timp beneficiul net. Knebworth a intrat în pușcărie bogat, și a ieșit și mai bogat. A ieșit din pușcărie și a intrat direct în „lumea bună”.

Boxul și dantura

Întîlnire amicală de box între Wally Swift, vechi campion al Marii Britanii și italianul Fortunio Manca. Întîlnirea e amicală, meciul palpitant, pumnii curg, Swift cîștigă, Fortunio se enervează. Dar nu se descurajează. E drept că Swift are pumnul tare mare, însă Fortunio are dantura mai bună. Nu stă mult pe gînduri și-și înfinge colții în adversar. Adversarul urlă, publicul aplaudă, meciul e senzațional. Meciul se termină într-o atmosferă de voie bună și entuziasm general. La sfîrșit, cîștigătorului i se oferă flori. Ce flori anume i s-au oferit, nu știm. Probabil, mușcate...

Afaceri atomice

Pentru un adevărat om de afaceri, isteria războinică poate fi și ea o sursă de venituri. Recent, o firmă elvețiană a pus în vânzare produsul denumit „filtru antiatomic”, menit să dezinfeceteze apa infectată, în cazul unui război atomic. Reclama sună cam așa: „Pentru dv. războiul atomic nu-i decît un mof: ajunge să cumpărați filtrele noastre și veți putea bea liniștiți apă limpede în timp ce alături, rușele, prietenii și cunoscuții vor muri ca muștele”.

Și tot vorbind de apă limpede, afaceriștii pescuiesc în apă turbure.

Poftiți la infernul dansant!

În toila nopții, liniștea din Lake George a fost tulburată de grupuri de tineri, care colindau străzile cu amabila invitație: „poftiți cu noi la infernul dansant”. Balul și reuniunea fiind socotite demodate, petrecerea zilei a devenit infernul. Cel dintîi „infernal dansant” a fost inaugurat recent pe străzile orașului Lake George, cu care prilej s-au distrat copios 1.500 tineri, lăsînd în urma lor numeroase geamuri sparte, felinare distruse, caldarimuri desfundate și capete sparte. Poliția a arestat 53 persoane, care au produs pagube materiale. Atît. De pagubele morale nu se ocupă poliția. Și, ce e mai trist, nu se ocupă nimeni.

După ploaie, vreme bună... dar nu pentru sportivi

Meciul de fotbal care a avut loc recent la Lougart(Franța) a trebuit să întîrzie cîteva ceasuri. Jucătorii au fost punctuali. Și publicul la fel. Și arbitrii. Dar n-a fost punctual terenul. Mai precis, în loc să fie gata la ora anunțată, terenul a fost gata abia după ce jucătorii au cules cu mîna lor buruienile și ciupericile năpădite după ploaie pe terenul neîngrijit. Bietii jucători profesioniști, e adevărat, au ajuns...la ciuperci.

Faptul că partidul lui Adenauer a pierdut în ultimele alegeri majoritatea absolută în Bundestag, creează cancelarului dificultăți (ziarele).

Adensuer, un pe

Cererea dictatorului Franco de a achiziționa armament nuclear din S.U.A. ar constitui o nouă povară asupra economiei statului spaniol, și așa dezastruoasă.

Intre ei

Bancherul Oliver e-n agonie;
Iar John, asociatul, îl păzește.
Dar, iată, muribundul îi șoptește:
— „John, să-ți mărturisesc o mișelie!”

„Eu sint acela, care a furat”
„Din banca noastră două milioane”
„Și tot eu am falsificat cupoane”
„Eu sint acela ce te-a ruinat!”

Și-apoi, făcînd o ultimă efortare:
— „Nu pot să mor, mă simt neliniștit...”
„Oh! John, aibi milă, te implor! Iertare!”

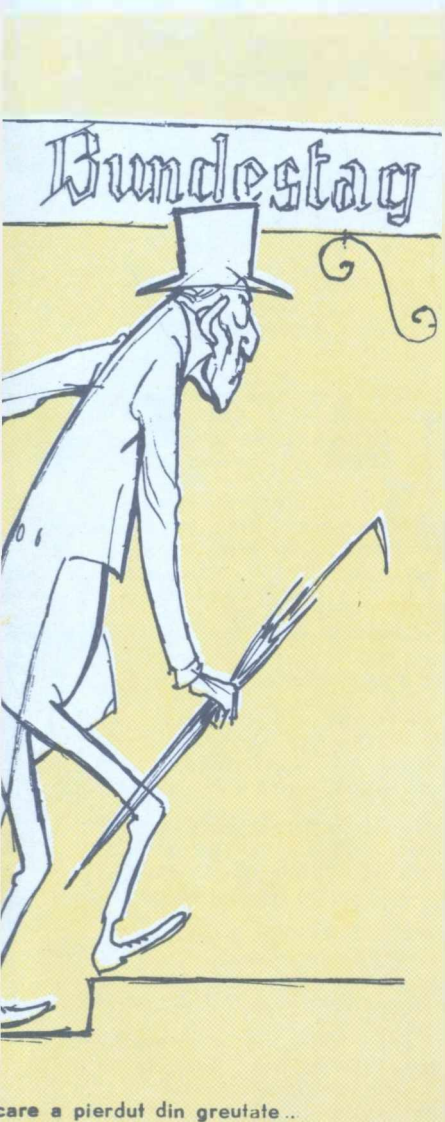
— „Nu-ți face griji, Oliver, sintem chit,”
Răspunse John, cu-n gest de alinare:
„Eu sint acela ce te-a otrăvit!”

H. VICTOR

Desen de A. POCH

CE-I LIPSEȘTE CHELULUI..

care a pierdut din greutate...

Desen de EUGEN TARU

OUĂ CUBICE ȘI CAPETE PĂTRATE

Găinile de pe toate continentele au un foarte mare defect: sînt teribil de proaste. Atît de proaste, încît ani în șir, de secole și de milenii nu sînt în stare să facă altfel de ouă, decît numai ovale. Pornind de la această importantă premisă, un savant al colegiului din statul Carolina de Nord (S.U.A.), doctorul Henry W. Garen, și-a propus recent o nouă temă de cercetare științifică, care se enunță astfel: „Cum să determinăm găinile să nu mai facă ouă ovale, ci să facă ouă... cubice”.

Începînd din clipa aceea, savantul și-a mutat locul de muncă în coteț. Pentru început, a ales o găină și a supus-o unui tratament fizic complicat. Găina a ouat chiar în timpul tratamentului, dar, din păcate, n-a făcut un ou cubic. A făcut un ou... tos. Adică, omletă. Tratamentul fizic fusese prea brutal.

Ceea ce nu l-a descurajat pe cercetător. Găina a fost transferată în laborator, unde

după eforturi laborioase, ilustrul savant a reușit să-i grefeze în interiorul organului genital o matriță de formă patrată. Acum reușita era ca și asigurată. Cu respirația tăiată de emoție, doctorul Garen privea la găină, așteptînd nerăbdător forma oului ce trebuia să iasă de acolo. A așteptat o zi, a așteptat două, trei. Curînd adevărul apără în fața lui: în urma operației, găina se lăsase de ouat.

Dar nu-i Garen savantul care să se lase păcălit de o găină. Numai decît i-a făcut o nouă operație și chiar a doua zi a anunțat cum că a scos din găină un ou cubic pe care

ea, săraca, îl făcuse dar nu putea să-l ouă. De atunci, ori de cîte ori va avea nevoie să facă un ou, va striga „cotcodac” și numai decît va veni savantul ei medic curant, să-i facă un fleac de operație și să scoată la iveală oul alb și cubic. În prezent, se poate spune că găina face ouă dar nu le ouă.

După cum se vede, ouarea ouălelor cubice este o problemă ca și rezolvată. N-a mai rămas decît să stabilim la ce folosesc aceste ouă. Folosesc la celebritate și la glorie. Pînă acum doctorul Garen era anonim ca o găină. Acum e cineva. Așa cum Columb este cel care a descoperit America, savantul Garen este cel care a determinat găinile să facă ouă cubice. Motiv de vîlvă și publicitate în jurul numelui lui.

Nu cunoaștem planurile de viitor ale savantului, dar le bănuim: pui pătrați.

Ptğ.

LA FOTOGRAF

Luna trecută, am avut nevoie de câteva poze. Cu acest prilej m-am gândit să-mi fac mai multe pentru că nu strică o poză la casa omului, și eu n-am nici una pe care să mi-o așez pe birou. E adevărat că, dacă mă uit în oglindă, nu văd cu ce mi-aș înfrumuseța locuința așezându-mi chipul în mijlocul casei, dar nici să pun pe birou fotografia lui Florin Piersic, cum mi-a sugerat familia, nu sînt de acord. Trebuie să recunosc că, din cauza fizionomiei mele foarte puțin strălucitoare, nu m-am dat nicio dată în vînt să mă immortalizez pe hîrtie la diverse vîrste, așteptînd cu răbdare momentul în care mă voi putea poza și eu, fără ca atunci cînd mă uit pe fotografie să-mi vină să-mi trag palme. Pesemne că și părinții mei au așteptat acest moment, pentru că eu nu am absolut nici o poză din copilărie, cînd, după cîte se spune, eram spaima fotografilor care susțineau că le stric firma și că nimeni n-o să creadă că ei nu-s de vină.

Cum însă anii trec și cum trebuie să rămîm și de pe urma mea, dacă nu altceva, măcar o poză, m-am hotărît. Aflîndu-mă deci într-o zi la magazinul „Victoria“, am observat automatul care „face poze în poziții diferite“ numai în trei minute. Am privit pozele expuse. O tînără fată care era de serviciu la automat, foarte amabilă de altfel, m-a poftit să iau loc în micuța cabină. M-am așezat.

— Priviți înainte! mi-a indicat ea. Se aprinde un bec roșu. De patru ori pentru patru poze. Nu clipiți!

Am privit fix în fața mea, spre locul unde urma să se aprindă becul roșu.

— Doriți să vă fotografiați în poziții diferite?

— Nu, zic, m-aș mulțumi și cu o singură poziție, numai să ies om!

A tras o perdea, a bizit ceva, eu am înțepenit pe scaun cu privirea fixă înainte și pac! s-a aprins becul roșu. Bfzzz! Pac! A doua oară! Imi venea să clipească cum îi vine unui cm să respire, dar m-am abținut și pac! s-a aprins becul a treia oară! În sfîrșit, după cele patru semnale roșii, am ieșit de acolo cu durere de ochi. Soția mea, care era cu mine, observă că am lacrimi în ochi:

— De ce plîngi?

— Mi-e milă! zic.

— De cine?

— De aparat! Cred că l-am dat gata cînd m-am uitat la el! De altfel și becul roșu tremura!

Peste trei minute, tînăra fată a scos pozele, s-a uitat, mie nu mi le-a arătat, le-a pus într-un

sertar și m-a poftit să iau din nou loc.

— Ce e? zic.

— N-au ieșit bine! Mai luați loc o dată! În aceeași bani!

M-am așezat din nou, iar s-a aprins becul și, după trei minute, fata mi-a întins cele patru poze.

— Sînteți bine!

Probabil vroia să spună că sînt bine sănătos. Pentru că, în momentul cînd mi-am aruncat privirea pe fotografii, mi-a venit să mă strîng de gît. În prima poză, deci înainte de prima aprindere a becului, aveam doi ochi cît două cepe. Dar în a patra, deci înainte de ultima aprindere, aveam doi ochi cît o căruță cu ceapă. În plus, aveam o figură sub care se putea scrie liniștit: „Prindeți-l viu sau mort, individ periculos. Mare recompensă!“ Nu i-am arătat pozele soției, care tirguia tocmai niște ciorapi, și i-am spus fetei:

— Mai intru o dată!

Plătesc încă șase lei!

— Poftiți!

— Dar, zic, n-ar fi bine să-mi pun balonul? Poate că hainele închise sînt de vină...

Balonul e deschis...

— Imbrăcați-l!

Nu știu de ce am dat vina pe haine și la ce putea să-mi ajute balonul, dar la nenorocire omul se agață și de un fir de pai, așa că am repetat scena. După alte trei minute, aveam alte patru poze în mînă. Bietul balon,

nu-mi ajutase cu nimic. Mă uitam la fața mea și simțeam o poftă nebună să arunc pe ea un litru de vitriol, ca să nu se mai vadă nimic. În plus, am observat că în general, pozele aveau și niște dungii mai albicioase.

— Dar, zic, sînt și cam dungat.

— Da, mă lămuri fata, sînt chimicalele cam uzate!

— Ei, m-am lămurit, făcui eu, asta-i! Păi dacă la figura mea mai intervin și niște chimicale uzate, pot să-mi pun o mască! Am să încep să umblu ca ăla al lui Dumas, omul cu masca de fier!

Soția mea, în sfîrșit, văzu pozele.

— Dragă, spuse ea, dar ești bine...

Am privit-o îngrozit.

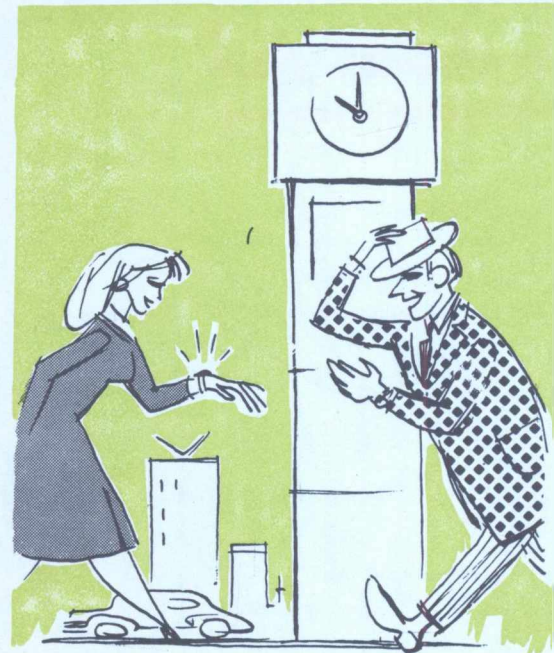
— Cum... chiar așa arăt?

— Dar ești foarte drăguț...

M-am mai uitat o dată la poze și mi-am dat seama ce bună e soția mea și ce suflet mare are. Pentru că eu dacă aș fi în locul ei, n-aș fi stat cu mine nici un ceas.

Pe birou, l-am pus pe Cristea Avram din „Darclée“. În primul rînd pentru că e ceva mai drăguț și în al doilea rînd pentru că pe el nu l-a pozat cu chimicale uzate.

SADI RUDEANU

— Cum se face că de data asta n-ai mai întârziat la întîlnire?
— Mi-am reparat ceasul la COOPERATIVA ARTĂ ȘI PRECIZIE...

Socoteala

Studentul X își face-o socoteală:
— Examenul e-un fel de loterie
Cîștigă sigur insul care știe
Și poate mai cîștigi la nimereală.

Sistemul, fie vorba între noi,
E și nedrept: Stai nopți întregi și zile
Să-ncerți un curs de 500 de file
Ca să te-asculte numai două foi.

E-un obicei de o cruzime rară
Să-ții studenții-n toi de tinerețe
Închizi în biblioteci ca să învețe,
În loc să-i plimbi pe bulevard afară.

Eu nu-mi consum substanța cenușie
Cu studierea cursului întreg,
Din tot noianul filelor aleg
Exact ce-mi place mai cu seamă mie.

Cum trebuie-n viață să reții
Esențialul numai, foarte bine:
Eu, pentru-acest examen care vine
Aleg doar teorema lui Cauchy.

Pot stabili oricînd o legătură
Prin care să ajung și pîn'la ea.
Deci orișicare subiect mi-o da
Tot am prilejul să nu tac din gură!

Dar probabilitatea se răzbună,
Studentului din toate i-a căzut
O lemă de-a lui Euller. Și-a-nceput
Să-ncerce, să explice și să spună

„Că... sigur... Euller de asemeni și
Cu alții, au destule teoreme,
C-au rezolvat o droaie de probleme
Ca Euller, ca Newton și Cauchy...“

Ce-a mai urmat? Greșind la socoteală
A mai urmat un an... În fine știe
Că dacă tragi bilet la nimereală
Nu-nseamnă să înveși la loterie!

O. CONSTANTIN

UN OM DE CIFRE: COSTACHE

Radiologul policlinicii a avut zilele trecute o surpriză: pe ușa cabinetului s-a rostogolit un omuleț rotofei, cu o burțică insuficient camuflată de o haină cam scurtă, cu obrazul rumen și sănătos, cu ochii căprui învâluți într-un fel de ceață albărie și cu un dosar plin de hirtii în mână.

— Sînt un om de cifre, tovarășe doctor — rosti el respirînd greu.

— Luați loc. Ați înghițit vreun stilou, vreo peniță?

— N-am timp să înghit lucruri necomestibile. Sînt un om de cifre și cînd am puțin răgaz, prefer să mînc crenvurști cu hrean. Îmi plac așa cum îmi plac și cifrele. Pentru că așa cum v-am spus, eu sînt...

— Un om de cifre! Știu. Ce vă doare?

— Mă doare deoarece colegii mei din birou nu mă înțeleg.

— Nu-i o afecțiune care să mă privească!

— Dar lipsa lor de afecțiune mă privește pe mine.

— Eu sînt radiolog.

— Și eu sînt cifrolog. Sau... nu se spune așa?

— Nu mă pricep. Spuneți-mi despre ce este vorba.

— Vă spun. Îmi permiteți să mă dezbrac? Mulțumesc... Îmi dați voie să iau o gustare? Eu, la ora asta mînc la birou.

— Radioscopiile se fac pe stomacul gol.

— Atunci ar trebui s-o fac la birou, înainte de a mînc. Pot să iau măcar un cîrnăcior?

— Nu. Mai bine luați bariem. Nu vreți o radioscopie la stomac?

— Nu. Mai dați-mi puțin răgaz să vă povestesc despre ce este vorba.

— O să spuneți tot ce vă doare, internistului.

— Vă spun dv. Eu sînt om de cifre. Calculez cu iuteală și cu precizie. Eu stabilesc indicii, cunosc pe dinafară numărul contractelor, numărul facturilor, cunosc pe dinafară planul financiar al întreprinderii la care lucrez, de nu mă întrec nimeni.

— Bine, bine, dar nu văd...

— Știu. Fără bariem nu puteți vedea nimic. Dar vă spun eu tot. Colegii mei m-au silit să vin la dv.. Ei spun că sînt bolnav, că dau dovadă de ...răceală, că

mi s-a atrofiat simțul realității, că nu mai văd bine ce-i în jurul meu, că am o gastrită contabilă și că din cauza asta n-am la stomac decît cifre și logaritmi, că ei sînt convinși de calculele mele ... la ficat și că pînă și dinții mei trebuie să aibă rădăcini... pătrate.

— Totuși, nu înțeleg ce vreți de la mine?

— Să mă vedeți așa cum vede un radiolog... cu alți ochi. Nu pot să mai suport oprobriul colegilor. Vă rog... După care o să-mi dați un certificat din care să rezulte că sînt perfect sănătos.

Radiologul zîmbi înțelegător și-l examină:

— Ciudat. Foarte ciudat. Dumneata n-ai inimă, n-ai ficat, n-ai plămîni...

— Tovarășe doctor...

— N-ai decît stomac și în el ai cifre: numere întregi, zecimale, fracții... Cum naiba de ai putut înghiți abîtea cifre?!

— V-am spus doar: eu sînt un om de cifre.

— Bine, dar cum poți lucra... fără inimă?

— Adică... n-am, tovarășe doctor?

— Ia spune, ești însurat?

— Am vrut să mă însor, dar la calculul probabilităților mi-a ieșit că cifra cheltu-

ielilor efectuate în căsnicie, scade rentabilitatea.

— Unde lucrezi dumneata?

— La o întreprindere de construcții.

— Și pentru cine construiești?

— Nu știu. Nu mă interesează. Eu n-am nimic comun cu locatarii, cu spațiile verzi, cu robinetele și alte fleacuri. Pe mine mă interesează cifrele. Pot să vă spun cîți metri cubi de beton intră la un planșeu, cîte cărămizi într-o fațadă de zece pe douăzeci, cît nisip în ...

— Dar la cer te uiți vreodată? I-ai văzut culoarea?

— Mă uit să văd dacă trebuie să iau umbrela și galoșii.

— Dar greieri țîrînd în iarbă ai auzit?

— Nu, tovarășe doctor, că măsurătorile nu le fac eu. Eu nu mă duc niciodată pe un șantier. V-am spus doar... eu sînt om de cifre... calculez, stabilesc dimensiunile. cantități... var, ciment, cărămizi... cifre tovarășe doctor, eu trăiesc cu cifre, respir cifre...

— Mînci cifre...

— Nu. Astea le mîncă cîte o dată dactilografa, dar le restabilesc eu.

— Va să zică nu te duci pe șantier. Nu vezi cînd se mută oamenii, nu te uiți la ei, nu știi dacă sînt bătrîni sau tineri... nu știi cîți sînt...

— Ba asta știu, că ține de cifre. Am evidență la zi. Îi adun și-i împart pe metri cubi de aer...

— Am terminat examinarea. Dumneata trebuie să te schimbi.

— Nu-i nevoie, că nu mă duc pe șantier. Astea-s hainele mele de birou. Așa rămîn.

— În cazul acesta nu te văd bine.

— Așa spun și colegii. N-au decît să-și pună ochelari... Le calculez eu dioptriile... Vă salut, tovarășe doctor...

Și omulețul porni legîndu-se, ceea ce-l făcu pe doctor să-i găsească o comparație:

— Grăsuli și om de cifre, parcă seamănă cu un zero mare!

Era singurul diagnostic pe care i-l stabilise.

S. M. RUSU

ARHEOLOGICE

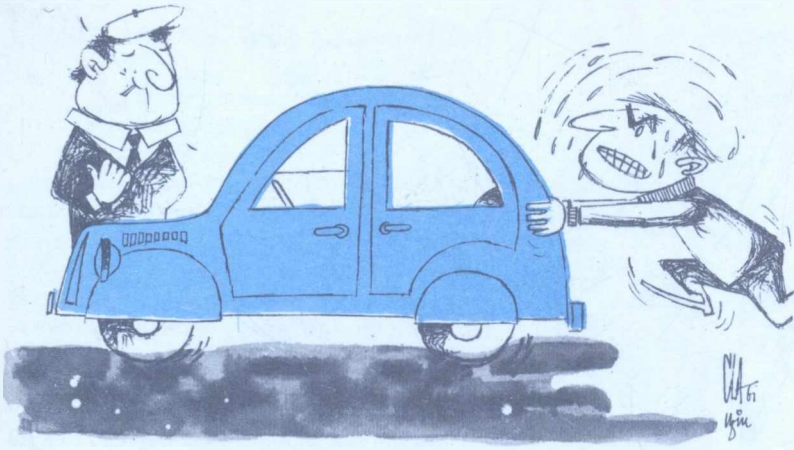
— Hei, asta-i amfora mea!!!

Am auzit că vă munciți cu o scriere cuneiformă!!!

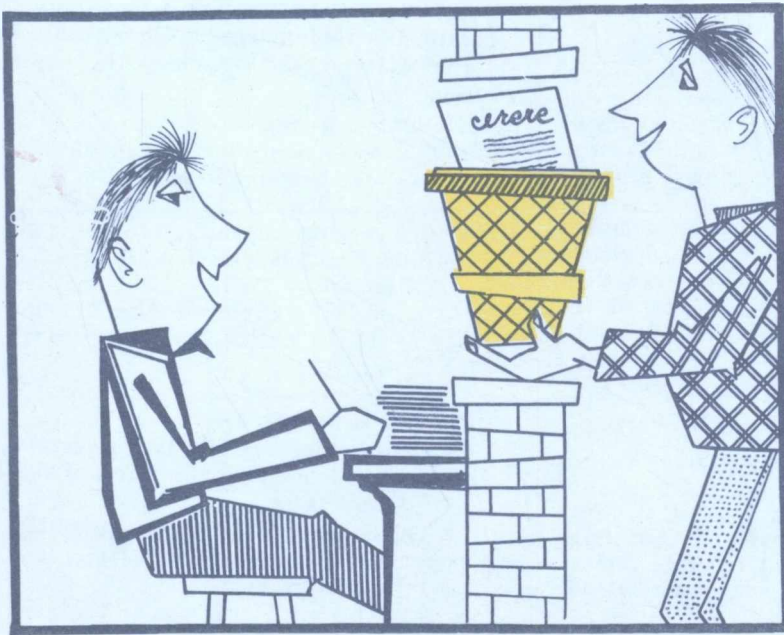
Desene de ADRIAN ANDRONIC

AUTO-STOP

— Mergeți încolo? Mă luați și pe mine?

ÎL CUNOAȘTE ELI

— Am o cerere, vă rog!...

Desen de NEACȘU

URZICA AJUTĂ

(Rubrică în care vă vom prezenta câteva reacții, dar nu chimice)

Slăbiciunea cărămizii

În numărul 13 al revistei noastre a fost publicat un material în care era criticat faptul că întreprinderea „Spiridon Vrinceanu” din Galați a livrat cărămizi de proastă calitate, adică nearse.

Recent, întreprinderea respectivă ne-a făcut cunoscut că a luat măsuri ca în viitor cărămizile pe care le va produce să fie de bună calitate pentru a nu mai da loc la nemulțumiri și... articole.

Va să zică, începând de la această dată situația va fi cu totul alta: numai cărămizile vor fi arse, nu și beneficiarii!

Discuții în jurul frigiderului

Unul dintre corespondenții noștri voluntari ne-a făcut cunoscut că frigiderul unității nr. 63 de pe str. Malinovski din orașul Baia Mare fiind defect de mai multă vreme, produsele lactate ale acestei unități au devenit mai puțin lactate și mai mult alterate.

Sesizând starea de lucruri relatată, Sfatul popular Baia Mare ne-a înștiințat de curând, că frigiderul unității a fost recondiționat și că în prezent înăuntrul acestuia e frig ca pe o banchiză.

Acum în unitatea nr. 63 n-o să se găsească doar produse lactate. O să se mai găsească și clienții!...

În atenția onor motocicliștilor

Mai mulți posesori de motociclete din Reșița ne-au scris că în localitate nu există încă un atelier de reparații, deși numărul celor care circulă pe două

roate motorizate cît și frecvența penelor este destul de mare.

Luînd legătura cu organele administrative din Reșița, acestea ne-au comunicat că în curînd va fi dat în folosință un atelier în care motocicliștii își vor putea repara defecțiunile. Să sperăm că de aici înainte motocicletele vor merge toate ca pe roate.

Cronica cinematografului

Anunțați de cîțiva cetățeni că la cinematograful „Munca” din Capitală proiecția nu se face în condiții optime, redacția noastră a sesizat ICSB-ul.

Drept urmare a sesizării pe care am făcut-o, în prezent, la cinematograful „Munca” modul în care se face rularea peliculei este ireproșabil.

Asta, sîntem siguri, vă va place. Sperăm că și filmele.

La microfon: Pîrscovul!

Semnalîndu-ni-se că stația de radioficare din comuna Pîrscov și-a întrerupt emisiunile din care cauză în difuzoare domnește o liniște absolută, am arătat imediat situația Sfatului popular raional Cislău.

Și bine am făcut. De curînd susmenționatul sfat ne-a trimis o adresă în care se arată că actualmente în Pîrscov difuzoarele cîntă din nou. Și asta în urma înlocuirii unei lămpi la stația de radioficare.

Să mai spună cineva că muzică nu se poate face decît cu instrumente muzicale. Iată că se poate și cu puțină bunăvoință!...

DAN MANOLESCU

Fă-ne plata că

În fiecare sîmbătă și duminică seară, de cîte ori neavîntă-mea are poftă să mînce „un grătar,” parcă e un făcut: N-are parte de el.

Acuma, fie vorba între noi, grătarul propriu zis deși conține fier, cărbune și grăsimi (rămase pe el, la unele restaurante, de săptămîni) nu poate fi mîncat... decît cel mult de rugină, care și ea la rîndul ei, deși este o com-

binație a oxigenului cu fierul, folositoare organismului, nici ea nu este comestibilă.

Așa că nici duminica asta n-am fi avut parte nici de grătar nici de fleică din pricina înghesuiei și mai cu seamă a ospătarului, care nu se înghesuie să te servească... dacă îngerul salvator, sub chipul tripartit ai Pîrvuleștilor (el, ea și pioniera) nu ne-ar fi apărut în față.

— Ce, ați plecat?

— Nu-i chip să ne servească.

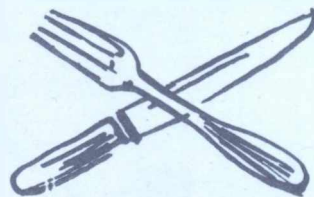
De-o oră ne rugăm de ospătar, însă degeaba.

— Pe noi ne servește imediat, spuseră într-un glas dînsule; iar dumnealui:

— Veniți cu mine. Am eu metoda mea infailibilă. Uite: dacă n-o să ne servească imediat, plătesc eu tot!

La acest angajament ispiti-tor al prietenului meu, începuse să-mi suridă soluția așteptării.

— Cu cît localul este mai aglomerat, masa mai încărcată cu vase nestrînse și ospătarul mai nepăsător cu cei care aș-

teaptă, cu atît vom fi mai iute serviți, continuă prietenul bine dispus.

Nu mai puțin bine dispus eram eu: După cîte se vedea, aveam șanse mari să așteptăm și dacă Pîrvulescu își ține cuvîntul, chiar șanse să plătească el tot, mai cu seamă că ospătarul, pe care îl cunoșteam bine, avea o viteză de melc. Făcea scurte incursiuni prin-

tre mese, fără să le atingă; iar trecerea pe lînga masa noastră a fost executată cu o supleță atît de perfectă, încît o puteai lua drept o virtuozitate.

Cînd se depărtase bînișor, răsună vocea puternică a prietenului meu:

— Fă-ne plata, că plecăm!

Ospătarul puse brusc o frînă, ne reperă și veni de data aceasta direct spre noi. Privi lung masa încărcată cu farfurii și tacîmuri, se uită la cel care-l chemase, la ceilalți clienți de la masa noastră, care așteptau și ei o bucațică de „grătar” și închise o clipă ochii. Nu știu ce socoteală și-o fi făcut el în minte, înainte de-a-ncepe s-o facă pe cea de pe bonier, dar început să scrie la dictarea prietenului meu:

— 5 fripturi de purcel, 3 de vacă, 20 de mici, 2 baterii la

Desen de AL. CLENCIU

— Și ce sîntem noi: obligați să-l încălzim pe Popescu, să-l luminăm...

— Să-l încălzim, nu! Dar trebuie să-l „luminăm” că trebuie să-și plătească... curentul electric!

Directorul de cămin cultural fără activitate.

*Căminul nostru cultural
Va descreși iar multe frunzi
Și fi-va plin săptăminal,
Că iarna... e sezon de nunți.*

Bibliotecară greu de găsit la program.

*Cît timp lipsesc zile cu carul
Pe ușă o să pun orarul,
Ca oamenii ce vin aci
Să aibă totuși ce citi.*

Prevăzătorul exagerat

*Să urc la stîină nu-mi convine
Nici singurel și nici cu grupu'
Căci fug mioarele de mine
Cînd află că mă cheamă... Lupu.*

Veterinarul comod.

*Acuma, iarna-i frig și, natural,
Să văd de vite nu mi-e prea ușor.
De-aceea, cînd voi fi în vreun local
O să... închin în sănătatea lor.*

Leneșul

*Mi-au spus mai ieri niște prieteni
buni*

*Că zilele la pol țin șase luni.
Ce bine-ar fi să fiu acolo și
Să-mi iau un mic concediu de o zi!*

VICTOR TEODOR

plecăm!

gheață și 20 de felii de piine. Cît face?

— 114 lei, „fără“...

Prietenul luă nota de plată și o puse în buzunarul hainei, apoi numără banii și-i băgă în același buzunar. După aceea, ridicîndu-se cu gravitate, ne dădu comanda: „Haideți!”

— Păi banii?
— Care bani?
— Consumația...

— Cum, dumneata ne ceri bani pe ce n-ai servit?

— Și schiță gestul de a se depărta.

— Ce faceți, tovarășe? Mă nenorociți, că sînt încărcat cu bonul.

— Dar ce, vrei să-ți dăm bani pe ce n-am mincat?

— V-aduc imediat! Imediat, tovarășe! Nu plecați, că mă nenorociți. Ce-ați avut?

— Tocmai că n-am avut, nimic.

— Cu ce să vă servesc?

— Vezi ce-ai scris pe bonier. Dar dacă n-ai venit în cinci minute, mă duc la alt restaurant.

— Ospătar! Ospătar!! Ospătar!!! se auzeau glasuri disperate în jur, dar omul dispăruse.

În mai puțin de cinci minute se întoarse cu brațele încărcate:

— Mititeii i-am luat din altă comandă. Acum alerg la fripturi.

Și în sfîrșit, la urmă.

— Cît era de plată?
— 114 lei, „fără“...

Și-i plătirăm una sută paisprezece lei, fără...

VICTOR HILMU

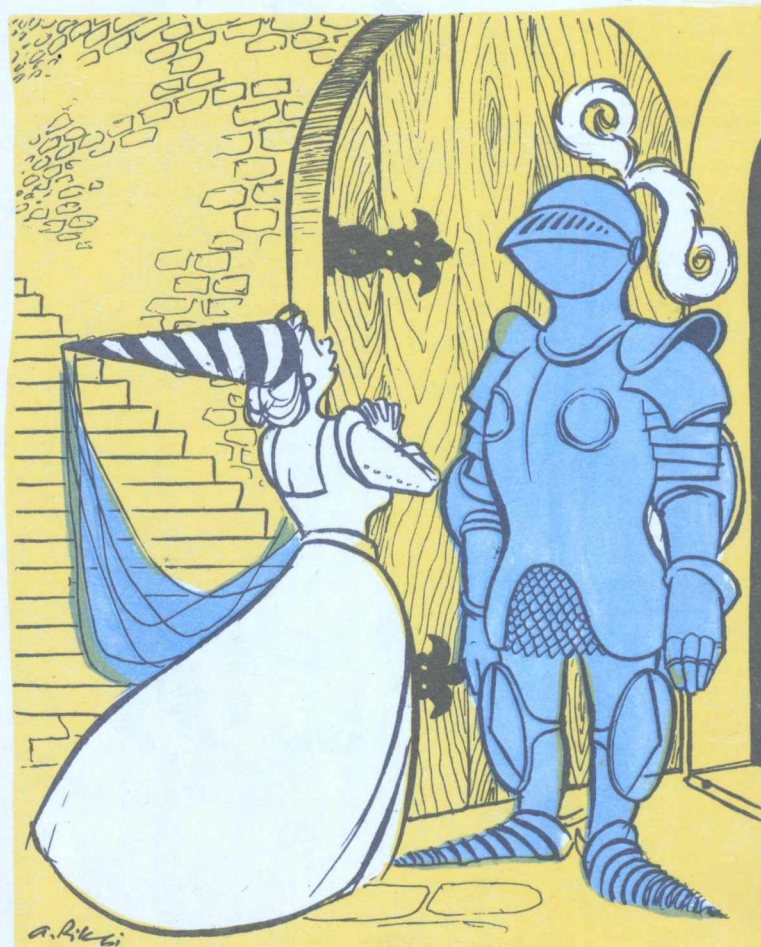
MOTIV

de divorț

Tovarășe președinte,
Subsemnatul PANTELIMON TEAȘCĂ de profesie nefecit în căsnicie cu onoare vă rog a desface căsătoria dintre mine și soția mea pe motivul că dînsa nu mă mai iubeste. Am făcut această dureroasă descoperire în ziua de 16, luna și anul nu le mai țin minte, cînd soția mea a început să-mi adreseze cuvinte injurioase, spunîndu-mi: „Dragă, la Romarta am văzut materialul acela de rochie pe care mi-l promiți mereu”. Eu neavînd încotro m-am îmbrăcat la repezeală și am plecat în oraș aducîndu-mi aminte subit că trebuie să-i fac o vizită mamei mele care locuiește în imediata apropiere a restaurantului Dunărea unde am intrat să-mi răcoresc nervii cu cîteva baterii la gheață. Din cînd în cînd voiam să plec după materialul de la Romarta, dar de fiecare dată orchestra cînta „Rămii, o, nu pleca, rămii“... și am rămas pînă la ora închiderii. Cînd m-am înapoiat acasă, politicoș cum sînt i-am spus soției mele „Bună seara dragă”, dar dînsa nici nu s-a învrednicit să-mi răspundă pe motiv că era trei dimineața și dormea fără să-i treacă prin gînd că poate soțul ei este flămînd (ceea ce nu era cazul, căci avusesem eu grijă de contrariul). Vreau însă să afirm că o soție iubitoare își așteaptă soțul cu mîncarea pe masă, cu zîmbetul pe buze, indiferent de anotimpul sau ora la care se întoarce el acasă.

De asemenea îmi amintesc că atunci cînd mi-am luat motocicletă dînsa a vrut să-i cumpăr o mașină de spălat rufe, pretenție lipsită de logică, deoarece rufele se pot spăla manual la fel de bine, iar mașina de spălat prezintă și dezavantajul că nu poate fi folosită în plimbări la șosea. Am mai constatat că soția mea se opune cu îndrîjire dezvoltării mele intelectuale: astfel cînd mă vede dezlegînd cuvinte încrucișate sau jucînd table, mă roagă să-i sparg lemne deși la treaba aceasta nu am nici un fel de talent. Mai mult decît atît, soția mea a avut o atitudine nejustă față de subsemnatul atunci cînd eu m-am supărat pe dînsa timp de 4 luni de zile nediscuțînd cu ea decît strictul necesar ca: „Ai grijă și calcă-mi pantalonii” sau „cînd te întorci din piață cumpără-mi țigări și cîteva lame de ras”, etc. Din motivele de mai sus, vă rog să ne declarați divorțați, acordîndu-mi o pensie alimentară din salariul ei, pentru a avea și eu o amintire de la dînsa.

Cu stimă, P. Teașcă
pt. conf. RADU RĂDULESCU

— Bine-ai venit, iubitul! Văi, dar ești neschimbat!...

Desen de RIK AUERBACH

(Continuare din pag. 7)

Intr-o zi, la Berlin, în casa unuia dintre curtenii săi, Kaiserul Wilhelm s-a întâlnit la un dîneu cu ilustrul umorist american. Acesta și-a îngăduit să discute ca de la egal la egal cu împăratul neamț: fără să aștepte să i se dea cuvîntul, Mark Twain și-a permis să-l contradică, într-o chestiune destul de importantă (Kaiserul susținea că pensiile acordate de guvernul american militarilor în vîrstă sînt un lucru foarte bun; Mark Twain știa, însă, — și nu s-a sfiit să i-o spună, că aceste pensii erau acordate prin protecție și prin mită, contribuind la corupția generală din Statele Unite).

Contactul cu capetele încoronate și cu alte „mărimi“ nu-l făcea pe Mark Twain să-și piardă nici principiile (profund republicane și anti-monarhice), nici modestia. În legătură cu aceasta, este semnificativă propunerea, aparent năstrușnică, pe care umoristul i-a făcut-o prietenului său Howells, într-o scrisoare trimisă prin 1880. Twain îl invita pe Howells să adere la un „club al oamenilor modești“:

„Actualmente, sînt singurul membru al acestui club, — o instituție care mi s-a părut, un timp, condamnată la faliment din pricina caracterului excesiv al modestiei cerute ca o condiție de primire... Cugetînd mai adînc, am ajuns la concluzia că poți fi primit și tu. De aceea, am ținut o ședință cu mine însumi și am votat pentru candidatura ta. Simt de multă vreme că oamenii de teapa noastră ar trebui să se organizeze...“

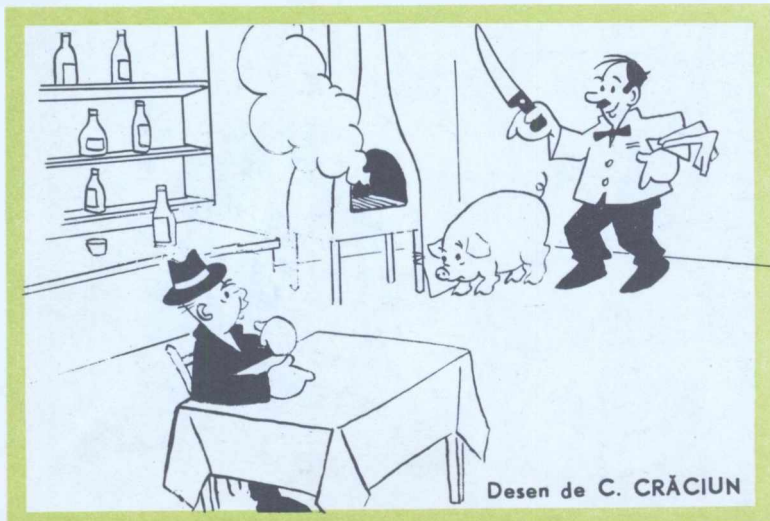
De modestia lui Twain este legată și o altă trăsătură a caracterului său: dragostea pentru oamenii simpli, — temelie sufletească statornică a democratismului său din ce în ce mai radical. În această privință, atitudinea lui față de negri este, poate, cea mai semnificativă. Născut și crescut într-o ambianță sclavagistă (însuși tatăl său moștenise cîțiva sclavi negri), Mark Twain s-a lepădat pînă la urmă de prejudecățile rasiste, supte o dată cu laptele matern. Dar, din clipa cînd a făcut, personal, descoperirea că negrii sînt oameni ca toți oamenii, s-a comportat aidoma eroului faimosului său roman „Aventurile lui Huckleberry Finn“. În loc să-l mai umilească pe negrul Jim, generosul vagabond se hotărîște să-l elibereze din sclavie; tot așa și Mark Twain, s-a străduit, în fel și chip, să-și răscumpească, printr-o delicată și ingenioasă mărinimie (care n-avea nimic comun cu „filantropia“ unora), vina de a fi nutrit, în copilărie, un anumit dispreț față de negri. „El se simțea personal răspunzător pentru tot răul pricinuit negrilor de către proprietarii albi de sclavi“ — scrie Howells în amintirile sale despre Twain, și adaugă: „O dată, mi-a explicat că, ajutîndu-l pe un student negru să învețe la universitatea Yale, încearcă să plătească și în felul acesta o parte din despăgubirile pe care fiecare alb este dator să le plătească fiecărui negru“.

Într-o zi din anul 1881, Mark Twain a primit o scrisoare din partea unui pastor care-l ruga să vină în mijlocul enoriașilor săi. Umoristul se pregătea să refuze, cînd soția sa i-a atras atenția că solicitantul e un pastor negru. Twain s-a luminat la față, ceea ce a făcut-o pe soție să-i spună: „Ți-aș propune să adopți următoarea deviză: „În fiecare om, să vezi un negru, pînă nu-ți dovedește că-i alb...“

La vîrsta de 60 de ani, pe cînd călătorea prin Africa de sud, umoristul american s-a pomenit în mijlocul unui grup de negrese pestriț îmbrăcate. Fermecat de glasurilor lor melodioase, de frumusețea și de voioșia lor, s-a oprit să le salute. „Mi se părea că mă aflu printre prieteni vechi, vechi de tot“ — avea să scrie el în însemnările sale de călătorie.

Portretul fizic și moral al lui Mark Twain nu poate fi, desigur, redus la aceste cîteva trăsături, ilustrate anecdotice. Dar chiar și în ele se oglindește, cu destulă strălucire, personalitatea generoasă și fermecătoare a marelui Twain, despre care Howells spunea, pe bună dreptate, că este „un umorist care nu te face niciodată să roșești pentru că ai ris de glumele lui, — întrucît nu-și bate niciodată joc de ceva mareț sau bun“.

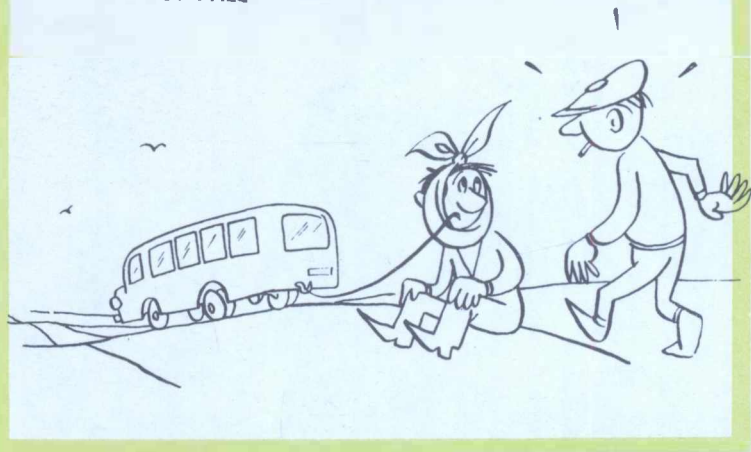
OPERATIVITATE

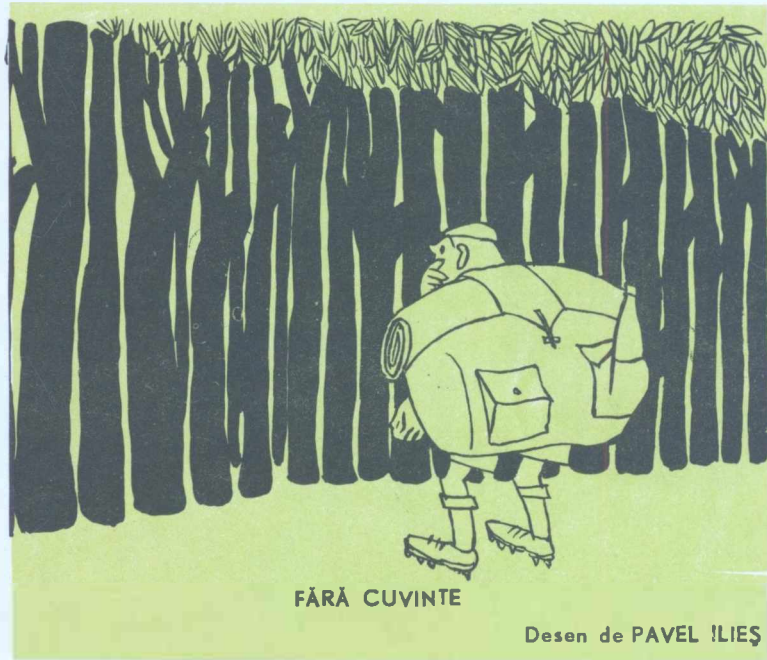
Desen de C. CRĂCIUN

OSPĂTARUL: — O friptură? Vinee...

Desen de PALL

— Cîți cai putere să aibă autobuzul ăsta?!...

FĂRĂ CUVINTE

Desen de PAVEL ILIEȘ

Unuia lipsit de inițiativă

*Dacă depindea de el,
Nu s-ar fi născut de fel!*

Sig. Horoveanu

Unii responsabili de magazine pun în vînzare fructe de proastă calitate.

*În cazurile semnalate,
există o inversiune:
n-au fructe chiar de calitate,
dar ei — în schimb — sînt...
poame bune.*

Mircea Codrescu

Unui timid

*Fîindcă-i s-a recomandat
Să fie-un pic mai dezghețat
Luă în grabă o măsură
Și șade numai la căldură.*

Unui inspector bețiv

*Sorbînd din cană ne-ncetat
Inspectorul m-a întreat:
— De ce-aveți lipsuri în butoi:
— Fîindcă veniți prea des la noi.*

Vasile Huțu

Instantaneu conjugal

*Sînt melomani vecinii mei:
Doar în fortissimo discută...
Dar cînd ajung la dans, ehei,
Nu prea sfîrșesc făr-o... „bătută“!*

Epitaful unui avar

*El și-ar lua și în mormînt
Ce-a strîns în viață cu avînt...
De-aceia moare ne-mpăcat
Că-n plus... regrete a lăsat!*

Unei studente care se ocupă mai mult de modă decît de învățătură

*Magazinele colindă
Iar la cursuri absentează...
Dînsa totuși studiază:
Face studii în... oglîndă!*

PÎNĂ ȘI ZIARELE OCCIDENTALE DE DREAPTA RECUNOSC CĂ ÎN EVENIMENTELE SÎNGEROASE DIN KATANGA SE VEDE MÎNA COLONIALIȘTILOR. NUMAI MÎNA? DAR PISTOLUL?...

PE ULTIMA ORĂ

AJUTORUL AMERICAN PENTRU ȚĂRILE SLAB DEZVOLTATE

Desen de V. VASILIU

MONOPOLISTUL: - Ce v-ați face voi, dacă n-am fi noi???

Ș T I R I ULTRASCURTE

Ministrul șomer

După cum relatează ziarul „Libération“, fostului ministru al agriculturii din Franța, Rachereau, i s-a oferit o filodormă de 3.000.000 franci „drept compensație pentru pierderea portofoliului“. La prețul ăsta merită să pierzi în fiecare săptămână cite un portofoliu. În orice caz este destul de convenabil să fii șomer, cînd ești ministru. Din păcate, ceilalți șomeri din țară se plîng că lor nu li se întîmplă niciodată să piardă portofoliul și să primească pentru asta o filodormă...

Măsuri severe

Trei funcționari martinicani au fost recent exilați din Martinica deoarece, militînd pentru drepturile și libertățile cetățenești, s-au amestecat „în unele chestiuni interne de stat“. Ca să vedeți ce îndrăzneală. Cu ce drept se amestecă martinicanii în treburile interne ale Martinicăii?

**Adenauer, Strauss și Mende
au căzut de acord să formeze un guvern de coaliție. E un fel de coaliție împotriva germanilor**

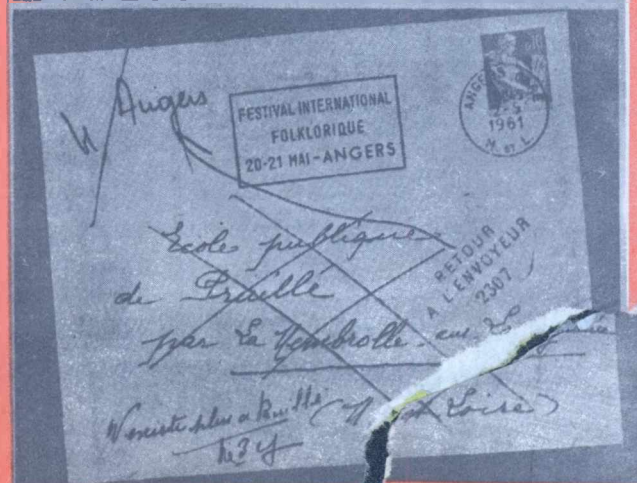
ÎN PERU POLIȚIȘTII AU ATACAT PE MUNCITORII GREVIȘTI CARE CEREAU MĂRIREA SALARIILOR. ȘI SALARIILE AU FOST MĂRITE. POLIȚIȘTILOR...

ADRESANTUL NECUNOSCUT

Scrisoarea reprodușă aici în facsimil a sosit recent retur la expeditor. Motivul? Adresantul nu mai există. Cum s-ar zice, a fost, dar s-a terminat. Sau, dacă vrei, mai precis, s-a desființat. Adresantul este școala din Preille (Franța). Adresant este școala, dar școala nu mai este. S-a desființat. Autoritățile au hotărît că locuitorii comunei Preille n-au nevoie de școală.

Așa că, scrisorile adresate școlii se întorc înapoi la expeditor. Iar nivelul cultural cum se vede, se întoarce înapoi la evul mediu.

“RETOUR A L'ENVOYEUR”
... « L'ÉCOLE N'EXISTE PLUS »

dragă
urzico

URZICUȚO DRAGĂ,

În stația C.F.R. Tîrnavele, împiegat de mișcare este Olteanu Constantin. Nu șade locului nici o clipă. Ba mișcă salariții aflați în subordinea sa pînă ce aceștia ajung acasă la dînsul unde-i pune la treabă, ba mișcă lemnele de foc ale stației pînă ce le vede intrate în alte sobe decît cele pentru care au fost destinate, ba adresează călătorilor cuvinte care nu-i... mișcă ci îi pișcă.

O fi dumnealui la „MIȘCARE“, dar eu cred că e timpul să se oprească.

S. Ion

Tîrnavele, reg. București

URZICO,

M-am hotărît să-mi fac un costum nou. Frumos și trainic.

Ca să-l pot cînt mai curînd îmbrăca, am dus de urgență stofa la „Arta croitorilor“.

Aici, maestrul croitor mi-a luat măsura, adresa și stofa, după care a fixat ziua cînd să vin la probă. La data stabilită m-am prezentat, am probat haina, lucru pe care l-am făcut și la proba a II-a dar nu ultima.

Cînd a sosit momentul solemn să-mi ridic costumul, l-am mai încercat o dată și spre surprinderea mea am constatat că-mi șade mai bine fără el...

Atunci am cerut croitorului să-l corecteze. L-a corectat o dată, pe urmă încă o dată, și așa mai departe pînă cînd, în sfîrșit, mi-au spus să nu mă neliniștesc, întrucît o să continue să-l corecteze fără întrerupere. Și-l corectează de vreo cinci luni.

De aceea nu știu ce să fac: ori să las costumul la corectat în continuare măcar încă un trimestru și pînă atunci să-mi cumpăr unul gata confecționat, ori să-l iau de la croitorie și să-l port, vorba ceea, la două rînduri și cîteva defecte...

Prohozescu Fănică

Bacău — str. Panaît Moșoiu, 20

URZICUȚO,

Într-o zi am cumpărat dintr-o „Alimentara“ o punguță cu cacao pe care am pus-o în servietă. Ajuns acasă deschid servieta și dau să scot punguța. Nu mică însă mi-a fost surpriza constatînd că întregul conținut nu se mai afla în punguță, ci pe fundul servietei. Misterul acestei neprevăzute „mutări“ l-am descoperit imediat: capsă punguței sărise din lăcașul ei, dînd astfel posibilitate prafului de cacao s-o ia razna. Ulterior un prieten mi-a spus că și lui i s-a întîmplat o poveste asemănătoare.

Va să zică capsele acestor pungulițe nu prezintă nici o garanție.

De aceea cînd cumperi cacao într-un astfel de ambalaj, nu-i de mirare că-ți sare... capsă!!

Bogdan I.

str. Barbă-Coc, nr. 33

București

Unele cadre din agronomie lasă nefolosite mari cantități de gunoi de grajd.

INSPECTORUL: — Tovarășe agronom, să-ți spun un secret: ăsta dacă îl pui pe cîmp, e îngrășămint; dacă îl lași aici... e gunoi!

CÎNTECEL DE DOR ȘI OF

Există în repertoriul nostru muzical o sumedenie de cîntece despre trenuri: „Trenuleț, trenuleț de Snagov!“, „Într-o gară mică!“, „A plecat un tren spre zarea albastră“, „Cale lungă, drum de fier“, etc. În tot acest „mers al trenurilor“ se vorbește despre Gara de Nord, despre cea din Constanța, despre cea din Snagov, despre cea din Leordeni, numai despre cea din Tarcău nu se scoate o vorbuliță, un do diez sau cel puțin un mi bemol.

În dorința de a nu pune într-o situație de inferioritate gara Tarcău, ne-am hotărît să vorbim și despre această stație. Nu vom vorbi, bineînțeles, pe note deși o facem în speranța că se va lua notă...

Dacă foiletonul de față ar fi muzical, l-am fi început astfel: „Trenuleț, trenuleț de Tarcău, uite, frate, ceasul rău!“ sau „Cale lungă, drum de fier, zac cabinele și pier“...

Și cu acest cîntec am ajuns și la subiect fiindcă e vorba tocmai despre niște cabine de tractoare, în număr de 14. Iată ce conține refrenul nostru: de aproximativ trei ani zac în stația Tarcău, pe un lot închiriat Întreprinderilor forestiere Borca-Bacău 14 cabine pentru tractoare. Spune refrenul în continuare că aceste cabine au fost greșit construite chiar de la început, foaie verde bob năut.

Acum urmează melodia: „Pic, pic, pic, cad picături din cer“. De trei ani cad picături din cer pe aceste 14 cabine și pic, pic, pic, pătrunde apa în ele degradîndu-le pic cu pic, fără ca cei în cauză să aibă pic, pic, pic, de grijă pentru acest avut obștesc, frunză verde măr domnesc.

„A fost de-ajuns o sezișare“ trimisă redacției pentru ca noi să ne adresăm forului în drept, adică Direcției regionale a economiei forestiere-Bacău, cerînd amănunte în privința pic-pic-urilor și a pic-neglijenței. Cei din Bacău ne-au răspuns că cele 14 cabine au nimerit „tot pe lingă drum, tot pe lingă șanț“, nu din vina lor, ci din vina Întreprinderii forestiere Broșteni-Suceava, căreia îi aparțin cabinele.

Așadar, rugina de pe cabinele din Tarcău trebuia căutată la Suceava. Și-am compus urgent un cîntecel pe care l-am expedit Direcției regionale forestiere Suceava. În adresă le-am cîntat despre

Tarcău, de răspunsul din Bacău, că la poale la Ceahlău, vai, cabinele-o duc rău, iară ei dorm la birou, ce birocrație zău, foaie verde și-un dudău.

La acest cîntecel de jale, cei din Suceava ne-au trimis un cîntecel vesel:

„Vă răspundem la dudău
Vinovății-s la Bacău“.

Restul textului, nemuzical, explică pe larg că cele 14 cabine care se degradează în gară la Tarcău, despre care Bacăul susține că sînt ale Sucevei, nu sînt ale Sucevei, ci ale Bacăului.

Pînă una-alta, precum reiese din repertoriul muzical al celor două întreprinderi cabinele sînt... ale nimănui. Și Bacăul și Suceava dorm liniștite. Au acoperire. Acuș vine iarna și o să aibă acoperire și cele 14 cabine. De zăpadă.

Și la întreprinderea din Bacău și la cea din Suceava se vede că nepăsarea merge tropa trop, tropa trop, nu la pas, ci la galop. Ar fi necesar totuși să se ia măsuri. Și asta „Din o mie de motive“... Și fără întîrziere.

Se aude? Hei, Marinică!...

I. A.

„URZICA“ REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN“ — BUCUREȘTI